

ŠentRUPERT

Trebnje
S 908 TR
ŠENTRUPERT
2006
352 9(497 4 ŠentruPert)

0077727,4

COBISS c

Glasilo krajevne skupnosti in občine Šentrupert

• LETO: VIII. / 4 • 23. december 2006 • Glasilo izhaja štirikrat letno • Za prebivalce KS in občine Šentrupert brezplačno •

PRAZNIČNO VOŠČILO

Z letom 2007 bomo začeli pisati
novo poglavje zgodovine Šentruperta:
znova smo postali občina.

V to odločitev so bila vključena prizadevanja
kar treh mandatov sveta KS Šentrupert!

Za popotnico novemu obdobju smo vtkali vse delo
predsednikov sveta in njihovih članov ter vseh krajanov,
ki so tkali lepšo podobo Šentruperta
tudi z dolgoletnim krajevnim samopriskom.

Pred nami so pričakovanja,
ki pa jih moramo gledati tudi skozi realnost:
Čez noč se ne da vsega narediti.
Če bomo znali v delo vložiti tudi strpnost
in prizadevnost vseh nas,
potem bodo pričakovanja že v letu 2007 na pravi poti.
Stopajmo torej skozi leto 2007
po poti napredka
in osebnega zadovoljstva!

SREČNO!

Tone Rugelj in Rupert Gole

VOŠČILO

V medsebojnem pričakovanju svete noči
si podelimo več luči in miru.
Tako bomo lahko lepše sprejeli vsa pričakovanja
in potrpeži z vsemi pomanjkanji.
Božja ljubezen je odvisna tudi od naše ljubezni,
zato naj bo le-ta prvo merilo.
Blagoslovljene božične in novoletne praznike
vam želimo
vaš dušni pastir Mirko Simončič in pomočniki.

VOŠČILO ŠOLE

A sreča ni v glavi in ne v daljavi,
ne v žepu ali pod palcem zaklad;
sreča je, če se delo dobro opravi
in če imaš nekoga rad.

Tone Pavček

S prijaznimi željami vam izrekamo
srečno novo leto!

Kolektiv vrtca in OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert

Vsebina

DOGAJANJA V OBČINI ŠENTRUPERT	2	NA MLADIH SVET STOJI	13
DRUŠTVENO DOGAJANJE	5	ŠOLSKI UTRIP	16
UTRIP ŽUPNIJE	8	KULTURNI UTRIP	22
SPREHODI MED	11	OBVESTILA OD TOD IN DRUGOD	25

Dogajanja v KS in občini Šentrupert

KAJ PA ZDAJ? SKUPAJ NAPREJ!

Sedaj, ko smo v Šentrupertu preživeli predvolilni in povolilni molk, smo, kjer smo. V Šentrupertu. Zopet na začetku naše zgodbe. Občani občine so na volitvah izbrali tiste, ki jim v tem trenutku največ zaupamo. Velja poudariti: rezultat 77,18% za izvoljenega župana Ruperta Goleta. Takih izidov za župane v prvem krogu v Sloveniji skoraj ni bilo. Bodimo ponosni, da smo s tako večino izbrali njega in njegove sodelavce. Upamo, da pravilno.

Oddali smo svoj glas; v to – razen zaupanja in soudeležbe na volitvah – nismo vložili veliko truda. Tako veliko zaupanje izvoljenemu vodstvu temu posledično nehote nalaga tudi veliko odgovornost v prihajajočem mandatu. Verjame-mo, da jim bo uspelo.

Pričakovanja – upamo, da ne pričakovanja preuranjenih zahtev – smo preložili na ramena naših izbrancev. Njihovo delo – predvsem, ker je to začetek funkcioniranja novo nastale občine – ne bo lahko. S posrečeno zaposlitvijo profesionalne ekipe občinske uprave, kar po predvidevanjih ni lahka zadeva, verjemimo, da bo v podporo v delovanju županu, občinskemu svetu in vseh nas.

Zgodba o uspešnem razvoju

občine Šentrupert se od tu naprej znova vrne v naročje volivcev, občanov Šentruperta. Pozabimo na morebitne slabe trenutke, ki jih odšteva čas. Družno ali posamično poskušajmo z idejami, s predlogi ali z drugimi dejanji pomagati novoustanovljeni občinski upravi. Samo v tej podobi bomo zares tisti pravi Šentruperčani! Hočemo iz upanja, pričakovanj in prizadevanj narediti uspešno zgodbo napredka. Velikokrat je že bilo rečeno, da kraj daje specifične možnosti svojevrstne podobe in s tem tudi svojevrstne ponudbe. Šentrupert ne potrebuje grobega urbane-ga spreminjanja kraja. Potrebuje občutljivo, božajoče spreminjanje te čudovite šentruperske kotline. Bogastvo te kotline Šentruperta

lahko vidimo, če se sprehodimo po Steklasovi pohodni poti in vidimo enkrat amfiteater s točko na sredini – s cerkvijo svetega Ruperta na trgu v Šentrupertu. To je biser te okolice. To nam pove tudi dejstvo, da je ravno cerkev svetega Ruperta ob evropskem letu, posvečenem gotiki na stari celini – Evropi – izbrana kot najboljši vzorec gotske ustvarjalnosti na Slovenskem.

Maketa naše cerkve bo predstavljena po vseh izbranih mestih v državah članicah Evropske skupnosti. Ta dogodek bo ponesel ime našega kraja izven meja naše države. Hvala vsem tistim, ki so k temu pripomogli! Vsi pa se moramo zavedati, da naša okolica ponuja še mnogo čudovitih kulturnih, naravnih, pa tudi človeških zanimivosti in vrednot. Vse to je potrebno spoštovati, ohranjati in biti na to tudi ponosni. Vse te danosti kraja vsebujejo nemalo možnosti za razvoj malega gospodarstva, podjetništva, predvsem kmetijstva in turizma. Vse to bo v prihodnje zahtevalo veliko spretnosti, občutljivosti in znanja, kako

to ustvariti, predstaviti, pa tudi unovčiti.

Da bi vse te želje dosegli, bo potrebno veliko dela, morda celo preveč za nekaj naslednjih let.

To je samo razmišljanje, ki je lahko v oporo novoizvoljenemu vodstvu občine Šentrupert.

Pisec teh vrstic in verjetno še veliko podobno mislečih želimo veliko sreče in uspeha novoustanovljeni občini Šentrupert, občankam in občanom, predvsem pa županu Rupertu Goletu ter svetu občine Šentrupert v prihajajočem delovnem obdobju.

Vsem srečne, vesele božične ter novoletne praznike!

T. O.

Še nagradno vprašanje za bralce glasila ŠentRUPERT:

Kaj pomeni kratica MŠMSD – DBBB?

Odgovore pošljite do 15. januarja 2007 na Občino Šentrupert. Med pravilnimi odgovori bo žreb določil tri nagrajence!

DEJAVNOST OBČINE V NASTAJANJU

SPOŠTOVANE OBČANKE, SPOŠTOVANI OBČANI!

Kot sem napovedal v zahvalnem pismu po volitvah, se bomo potrudili, da boste čim bolj obveščeni o dogajanju pri vzpostavljanju vsega potrebnega, da bo občina pričela uspešno delati, v nadaljevanju pa o dejavnosti občine. Najprej smo mislili, da bi ločeno izdali poročilo o dogajanju, vendar smo se kasneje odločili, da je v tem obdobju, ko občina še nima proračuna in denarja, bolj smotno, če poročilo izdamo v našem glasilu.

Vsak začetek je težak, pravijo. Z dobro voljo, delavnostjo in jasnimi cilji pa je vse mogoče. Prvo – konstitutivno – sejo smo imeli 10. novembra, na njej smo potrdili mandate svetnikom in županu ter sprejeli statutarni sklep, ki -

poenostavljeno - pravi, da do sprejetja statuta občine Šentrupert veljajo vsi akti občine Trebnje, če niso v nasprotju z zakonom. Na tej seji smo potrdili tudi komisijo za pripravo statuta, ki je pričela s svojim delom in je 13. decembra imela prvi pregled predloga statuta občine Šentrupert.

Na začetku se sam kot župan seznanjam z raznimi področji, se o sodelovanju in projektih pogovarjam z raznimi predstavniki institucij, pravnih oseb, in – seveda - občani. V sklopu seznanjanja sem tako imel naslednja srečanja:

- Srečanje na območnem Zavodu za varstvo

kulturne dediščine, na katerem so bili poleg direktorja zavoda Danila Breščaka in dr. Roberta Peskarja prisotni tudi vsi uslužbenci, ki so strokovno delovali na območju naše občine in bodo to počeli tudi v prihodnje.

- Na občini Trebnje sem imel sestanek glede prizidka OŠ dr. Pavla Lunačka. Seznanjen sem bil s situacijo, v kateri se projekt nahaja. V preteklih dneh smo dobili dokončen idejni projekt in bili zaproseni za izdajo projektnih pogojev. Projektno dokumentacijo za pridobitev gradbenega dovoljenja (PGD) bo po pogodbi podjetje LIZ INŽENIRING pripravilo do marca 2007 in bo financirano iz

zagotovljenih sredstev proračuna občine Trebnje. Vloga za izdajo gradbenega dovoljenja bo tako predvidoma vložena v marcu 2007. Po sprejetju proračuna občine Šentrupert bo občina lahko razpisala še dela za pridobitev projektov za izvedbo PZI in pripravila razpise za oddajo del. Dela na izgradnji prizidka se bodo tako predvidoma pričela v začetku leta 2008.

- Krajani Kostanjevice so me povabili na sestanek, na katerem so me seznanili s problematiko vasi. Na sestanek sem povabil tudi predsednika KS Šentrupert Toneta Ruglja in tako sem se sam lahko dobro seznanil z vsemi problemi in željami krajanov v tem območju. Dela na cesti v Kostanjevici, ki so zastala, so se tako v začetku decembra pričela izvajati in cesta bo dokončana ter financirana iz proračuna občine Trebnje, kot je bilo tudi dogovorjeno in potrjeno. Če bi krajanje drugih vasi želeli podoben sestanek, predlagam, da se organizirajo in me povabijo ter seznanijo s problematiko. Veliko želja in predlogov je bilo sicer izneseno že pred volitvami na zborih krajanov, a še vedno je čas, da izpostavimo probleme in jih skušamo po svojih močeh tudi razreševati.
- Vsi trije župani bivše občine Trebnje smo se dobili na prvem usklajevalnem sestanku, na katerem smo se dogovorili za način in dinamiko dela na vseh področjih, ki jih morajo vse tri občine peljati skupaj. Eno izmed najtežjih področij bo seveda sporazum o delitvi premoženja (delitvena bilanca), kjer je želja vseh treh, da se sporazum čim prej sklene. Vse tri občine namreč ne morejo prej sprejeti svojih proračunov in so zavezane začasnemu financiranju, kar pomeni, da v tem obdobju lahko občine plačujejo le tekoče in nujne stroške, ne morejo pa izvajati javnih naročil in izvajati javnih razpisov. Dogovorili smo se, da občina Trebnje s svojimi strokovnimi službami do 20. decembra pripravi predlog sporazuma o delitvi premoženja, ki ga potem vsi trije občinski sveti obravnavajo in podajo pripombe. Vse ostale zadeve bomo poskušali izvajati vzporedno in tako skupaj dosegati napredovanje proti končnemu cilju – popolni odcepitvi in pričetku 'samostojnega življenja'. Naše sodelovanje je zelo kvalitetno in konstruktivno, tako da se ne bojim, da ne bi prišlo do hitrega in pravičnega dogovora. Po zakonu moramo dogovor o načinu delitve premoženja skleniti v roku 6 mesecev, sporazum o delitvi premoženja pa podpisati v roku treh mesecev od prejetega dogovora.

- Kot najmlajši župan na Dolenjskem sem vse dolenjske župane v petek, 24. novembra 2006, povabil na spoznavni večer na Posestvo Pule. Preživeli smo prijeten večer, ki je bil pomemben za pričetek dobrih medsebojnih odnosov, saj bodo morale male občine med sabo veliko sodelovati na projektih, kjer lahko pride do večjih obsegov in tako tudi večjih možnosti za črpanje sredstev iz raznih domačih in tujih skladov. Sam sem se tako lahko predstavil tudi kot arhitekt in avtor arhitekture Posestva Pule. Gospod Jože Anderlič pa se je prijazno ponudil kot gostitelj in se mu iskreno zahvaljujem. V vmesnem obdobju namreč naše novoustanovljene občine nimajo nobenih finančnih sredstev in tako nam županom ne preostane drugega, kot da sežemo v lastne žepke.

- Šentrupert je obiskal tudi direktor Policijske uprave Novo mesto Anton Olaj in me kot župana seznanil z delom njihove uprave na našem področju ter me povabil, da se z morebitnimi predlogi in željami obrnem na Policijsko upravo v Novem mestu.

- Načelnik Upravne enote Trebnje mag. Milan Rman je 11. decembra 2006 sklical vse predstavnike državnih organov, ki delujejo na območju vseh treh občin. Povabljeni smo bili vsi trije župani in imeli možnost podati svoje predloge in mnenja. Oba župana novih občin sva bila seznanjena z vsemi aktivnostmi, ki naši novi občini čakajo v naslednjem letu pri vzpostavljanju pogojev in izvajanju z zakonom določenih predpisov.

Poleg omenjenih dejavnosti se je odvilo še veliko drugih - morda v tem trenutku ne tako pomembnih srečanj.

Ostale aktivnosti so bile usmerjene k pregledovanju obstoječe projektne dokumentacije za razne začete projekte na področju naše občine. Vsi se zavedamo, da je najbolj pereč problem naša cesta do Šentruperta. Projekt od Slovenske vasi do Šentruperta je narejen in ga bo potrebno skupaj z DRSC-jem pregledati in sprejeti odločitve o nadaljnjih korakih. Vloga za pre kategorizacijo ceste je pripravljena v sodelovanju z mag. Stefanom Velečičem z Oddelka za okolje in prostor občine Trebnje in bo še v tem mesecu posredovana tako na DRSC kot na Ministrstvo za promet in zveze ministru Janezu Božiču.

Razvojni center Novo mesto je pozval vse lokalne skupnosti k oddaji nabora projektov, ki naj bi se vključevali v regijski razvojni načrt in bi

tako lahko bili financirani iz raznih virov. Na to temo sem sklical poseben sestanek s svetniki in razdelili področja, za katera je bilo potrebno pripraviti nabor projektov. Širši sestanek v obliki delavnice smo imeli v ponedeljek, 11. decembra 2006. Cilj priprave nabora projektov pravzaprav ni le poziv Razvojnega centra Novo mesto, temveč ustvarjanje baze projektov 'na zalogo', ki se bodo v nadaljevanju dopolnjevali in bili tako na čakalju za morebitne kandidature na razpisih. V tem trenutku namreč ne moremo vedeti, kakšni razpisi bodo v naslednjih petih letih, vemo pa, kaj so naše potrebe in želje.

Eden izmed največjih projektov, ki ga bomo prijavi skupaj z Občino Trebnje, bo centralna čistilna naprava na Dobu, na katero bi priključili vasi Trstenik, Slovenska vas, Rakovnik, Prelesje in Bistrice. Poleg naših vasi se bo na čistilno napravo priključil kompleks zaporov na Dobu in naselje Mirna.

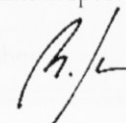
V prihodnjih tednih bomo veliko energije usmerili v organiziranje odborov, pripravo in potrditev statuta, pripravo in potrditev poslovnik, imenovanje komisij, delitveni bilanci in podobnim aktivnostim za čimprejšnji zagon.

V dogovoru z občino Trebnje bodo njihove strokovne službe - glede na to, da mi svojih še nimamo - pripravile vse tri proračune - v skladu z našimi predlogi, seveda. V proračunu je potrebno zajeti dogovore, sklenjene glede delitvene bilance, ter kadrovski načrt s sistematizacijo delovnih mest. Šele po potrjenem proračunu bomo lahko izvajali razpise za zaposlovanje kadrov. To pa bo predvidoma v maju 2007.

Čaka nas tudi pomembno delo pri spremembah in dopolnitvah prostorskih aktov, ki jih bo potrebno pripravljati po novi zakonodaji - predvidoma bo sprejeta v januarju 2007.

Veliko je bilo že opravljenega, še več dela pa nas čaka. Z dvignjeno glavo bomo šli pogumno naprej. Zahvaljujem se svetnikom za izredno tvorno sodelovanje in pripravljenost na vsakršno pomoč pri vzpostavljanju vsega potrebnega, in vsem ostalim, ki ste vedno pripravljeni, da po svojih močeh pripomorete k boljši prihodnosti.

Po 1. januarju 2007 bom v prostorih občine na voljo vsak ponedeljek od 14. do 17. ure za morebitne obiske in pogovore z vami, spoštovane občanke in spoštovani občani.

Rupert Gole, župan

MAKETA CERKVE SVETEGA RUPERTA

Maketa gotске cerkve svetega Ruperta bo Slovenijo predstavljala na potujoči razstavi v Španiji, na Portugalskem, v Grčiji in Italiji v okviru mednarodnega projekta GOTHICmed – Virtualni muzej gotске arhitekture v Mediteranu. Tudi tokrat je bil donator modela got-

ske cerkve Jože Anderlič, veliki ljubitelj kulturne dediščine.

Predstavitve makete je bila v hotelu Mons, s cvičkom pa so nazdravili Mirko Simončič, župnik in dekan, Robert Peskar, direktor Zavoda za varstvo kulturne dediščine, Rupert Gole, naš

župan, Janez Sirše, direktor Mednarodnega inštituta za turizem, in Drago Bac, akademski kipar restavrador, avtor makete.

Tudi za postrežbo so poskrbele pridne kmečke gospodinje iz Šentruperta Irena, Poldi in Vida.

Vse je pa kot darilo *mladi občini Šentrupert!*

KRAJEVNI ODBOR RDEČEGA KRIŽA ŠENTRUPERT

*se pridružuje dobrim željam za srečno
in zdravo leto 2007!*

*Občina Šentrupert ima po številu prebivalcev
največje število starejših oseb.*

*Zato si bomo skupaj s prijatelji RK
prizadevali, da bi starejšim
po svojih močeh olepšali življenje.*

*Saj se s tem, ko izkazujemo pozornost drugim,
tudi sami bogatimo!*

VINOGRADNIŠKO DRUŠTVO ŠENTRUPERT

sporoča:

*Leto 2006 nam je prineslo dobro letino,
hkrati pa so na področju Mirnske doline
nastale kar tri občine!*

*Vendar nas to ne bo razdruževalo,
pač pa se bomo še posebej povezovali
v prizadevanjih, da bi bila vsako leto
vinska kapljica vsaj tako dobra kot doslej,
če ne še boljša,*

*da bomo lahko skupaj nazdravili
prihajajočemu novemu letu!
Srečno in na zdravje!*

Društveno dogajanje

PODDRUŠTVO KMEČKIH ŽENA ŠENTRUPERT

Rada bi predstavila dejavnost našega podruštva.

Na začetku leta smo se udeležile predavanj v Trebnjem, nato pa je sledil občni zbor. V februarju nam je mojster Matjaž Ule pripravil tečaj na temo *Govedina na več načinov*; bile smo zelo zadovoljne. Sodelovale smo pri pogostitvi ob Slovenskih večerih v kraljestvu zlatoroga. Članice so se prav tako navdušeno udeležile telovadnih vaj za hrbtenico. Pri nastajanju samostojne občine smo bile velikokrat prisotne. Materinski dan smo počastile skupaj s podruštvom Mirna. Lepo se je družiti z drugimi tudi pri izobraževanjih. Tako nam je Stane Cvelbar predstavil nove vrste rož. Na izlet smo se odpravile proti Posavju – v Čatežu smo si ogledali vrtnarijo, dalje pivovarno Hofer in odšli do Ptujске Gore. Skoraj ni bilo prireditve, kjer ne bi sodelovale s svojimi izdelki: Iz trebanjskega koša, Razstava govedorejcev v Trebnjem, Koncert godbenikov svetega Ruperta. Še posebej smo bile ponosne, ko smo sodelovale pri predstavitvi makete šentruperske cerkve skupaj z županom Rupertom Goletom v hotelu Mons – tam smo bile Irena, Poldi in jaz. Ponosna sem na članice; četudi nimajo dosti časa, so vedno pripravljene predstaviti dobrote svojih rok, kjer koli je to potrebno.

Leto pa smo sklenile v gostilni Jaklič; z nami je bila tudi predsednica Rezka Znidaršič, pospeševalka pri KZ Silva Slak, pozdravit pa nas je prišel tudi župan Rupert Gole in nam zaželel uspešno delo.

Vsem članicam in vsem, ki ste nas tako ali drugače podprli, želim prijetno praznovanje ob božično-novoletnih praznikih ter srečno novo leto 2007!

Vida Končina, predsednica podruštva kmečkih žena Šentrupert

KMETICA

*Kmetica je moja mati.
Njen obraz je ožgan od sonca,
njena dlan žuljava in trda.
Njen hrbet je upognjen od težkega dela.
Njen pogled je utrujen od neprespanih noči ...
Njeno mehko srce pa še bije ponosno
v njenih dobrosrčnih prsih.*

KONJENIŠKO DRUŠTVO POROČA

KONJENIŠKI POHOD

V nedeljo, 22. oktobra 2006, smo se v Šentrupertu zbrali ljubitelji konj in odjezdili na pot po obronkih nove občine Šentrupert. Našo pot smo začeli v Šentrupertu pri domu kulture ter jo nadaljevali skozi Vrh, Veliki Cirknik, Svinjsko ter preko Kostanjevice nazaj v Šentrupert.

Na Velikem Cirkniku smo se ustavili na Urbančičevi gostilni, nato pa smo imeli pogostitev pri Alojzu Remarju, kjer nas je pozdravil tudi župan Rupert Gole. Naš župan je med drugim tudi ponosen lastnik črne poni kobilice.

Na Svinjskem nas je v svoji novi zidnici pogostil Marjan Ruperčič. Dober golaž nam je prijetno pogrel želodce, sladke dobrote gospe Poldi pa so nam razvajale brbončice.

Ves dan nas je spremljalo lepo vreme, kar nam je tudi dvigovalo veselje in dobro voljo. Poleg tega pa smo imeli na dveh vozovih tudi krepčilno kapljico. Dan nam je prehitro minil.

Mislím, da smo si bili udeleženci enotni, da je potrebno takšna srečanja čim večkrat ponoviti.

Vabilo

Konjensko društvo Šentrupert vabi vse občane na blagoslovitev konj, ki bo na štefanovo, 26. decembra 2006, po drugi sv. maši.

OGLED KONJENIŠKEGA SEJMA V VERONI

Letos je Konjerejsko društvo Šentrupert organiziralo ogled sejma v Veroni. Ogleda se nas je udeležilo 15 društvnikov. Konjeniški sejem v Veroni je veličasten, sejmski prostor je ogromen.

V množici ponudnikov konjeniške opreme človek težko izbere artikle, saj je ponudba zares velika in zajema vse panoge konjereje.

Na tem sejmu sreča obiskovalec konje različnih pasem. Meni je bilo

žal le to, da je bilo veliko živali mladih, saj mlade živali še nimajo veličine in lepote odrasle živali.

Največ navdušenja je požela arena z Western programom, meni pa so bili zelo všeč še predstavitve arabcev, haflingerjev in vpreg. Najbolj pa mi je bil všeč osel z zelo dolgimi ušesi.

Andreja Primožič

PLANINSKO DRUŠTVO POLET

NOVEMU PROGRAMU NA POT

Prav ob zaključku leta, v božično – novoletnem razpoloženju, bomo dočakali rojstni dan. Le štiri jih štejejo, vendar so to zelo pomembna leta za naše društvo. Pravzaprav smo uredili skoraj vse, kar smo načrtovali: preko 50 izletov, vzponov in pohodov se je zvrstilo v teh letih. Steklasova pot živi tudi med letom, saj vzorno skrbimo zanjo. Veseli smo sodelovanja s Turističnim in Kulturnim društvom – slednjemu pomagamo urejati Romarsko pot. Veseli smo vseh, ki nam stojite ob strani.

Za program, ki ga predstavljamo, si želimo, da bi vsak, ki si želi hoje v gore in hribe, našel nekaj zase. Opozarjam na novost, ki smo jo uvedli v letu 2006: poletne taborne. Letos smo bili v Črni gori, v prihodnjem letu se bomo napotili v Italijo. Osvojili bomo vrh Apeninskega polotoka, Sicilijo in tromboli – tokrat s šotori! Vabljeni vsi ljubitelji planin!

Bojan Brezovar, predsednik

*Planinsko društvo Polet
želi vsem svojim članom,
ljubiteljem pohodov,
vzponov, izletov
ter neokrnjene narave*

*srečno, zdravo in uspešno
novo leto!*

PROGRAM ZA LETO 2007

Torek, 2. januarja:

TRDINOV VRH:

“Mačkov pohod s prijatelji”

- 1.: Gabrje - Trdinov vrh - Miklavž
2.: 5 ur; 3.: lahka pot (pozimi)

Sobota, 3. februarja:

POKLJUKA:

“Po zasneženih planinah”

- 1.: Po planinah Pokljuke
2.: 5 ur; 3.: lahka pot (pozimi)

Sobota, 17. marca:

SOČERGA:

“V burji nad morjem”

- 1.: Gračišče - Sočerga
2.: 5 ur; 3.: lahka pot

Sobota, 14. aprila:

KOŽELJEVA POT:

“V zelenju ob Kamniški Bistrici”

- 1.: Stahovica - Kamniška Bistrica
2.: 4 ure; 3.: lahka pot

Sobota, 19. maja:

MATAJUR:

“Pogled v Benečijo”

- 1.: Livek - Matajur - Livek
2.: 4 ure; 3.: lahka pot

Sobota, 9. junija:

KEPA:

“Na mejo, ki izginja”

- 1.: Belca - Kepa - Dovje
2.: 7 ur; 3.: zahtevna pot

Od 7. do 15. julija:

GRAN SASSO (I):

“Pohodni tabor v Italiji”

- 1.: Pohodni tabor - šotori
2.: do 7 ur na dan; 3.: lahka pot

Od 27. do 29. julija:

LEPO ŠPIČJE - KRN:

“V osrčju Julijcev”

- 1.: Komna - 7 jezer - Krn - Kobarid
2.: do 8 ur na dan; 3.: lahka ali zahtevna pot

Od 24. do 26. avgusta:

TRIGLAV:

“Romanje na očaka”

- 1.: Vrata - Triglav - Vogar - Bohinj
2.: do 8 ur na dan; 3.: zahtevna pot

Sobota, 15. septembra:

ANKOGEL (A):

“30 Šentruperčanov nad 3000 m”

- 1.: Malnitz - Ankogel - Malnitz
2.: 8 ur; 3.: zahtevna pot

Sobota, 13. oktobra:

STEKLASOVA POT:

“Ješeni okrog domačega kraja”

- 1.: Šentrupert - Okrog - Nebesa - Šentrupert
2.: 6 ur; 3.: lahka pot

Od 19. do 21. oktobra:

POHORJE:

“Po slovenski transverzali”

- 1.: Maribor - Pohorje - Slovenj Gradec
2.: 8 ur na dan; 3.: lahka pot

Sobota, 17. novembra:

TOLSTI VRH:

“Na obisku pri celjskih grofih”

- 1.: Celje - Tolsti vrh - Celje
2.: 5 ur; 3.: lahka pot (pozimi)

Sobota, 8. decembra:

KONČNI IZLET V NEZNANO:

“Obračuni in načrti”

- 1.: Znano - neznano - znano
2.: 3 ure; 3.: lahka pot

**Gasilsko društvo Šentrupert
se zahvaljuje za pomoč v letu 2006
in želi srečno in varno leto 2007!**

Utrip župnije

Jesensko 'obiranje' sadov se nadaljuje, saj zime ni od nikoder. Pa Bog ne daj, da bi zima pustošila v naših župnijskih aktivnostih, le malo nas skrbi, kako bomo zapolnili 'zimске' radosti, ki se nezadržno bližajo. Da le ni bilo vse tako pusto in prazno, smo obiskali in se vključevali v razne dejavnosti doma in drugod po Sloveniji.

V Ljubljani smo se 21. oktobra, na zahvalnem dnevu, zbrali otroci, mladi, sestre, duhovniki in sodelavci iz župnij, kjer delujejo naše sestre. Bogu smo se zahvalili za 70 let prisotnosti sester HMP in po njih tudi karizme don Boska in Marije Mazzarello v naši domovini. Program se je začel v cerkvi sv. Jakoba, kjer smo s pomočjo časovnega stroja potovali skozi čas. Srečali smo puščavnika, don Boska, Marijo Mazzarello, s. Alojzijo, animatorja Gregorja Strajnarja, predstojnico sester v Sloveniji in na Hrvaškem s. Mojco Šimenc in sestro tretjega tisočletja. Na poti na ljubljanski grad smo še enkrat srečali osebe iz časovnega stroja. Šent-ruperčane je spremljala Marija Mazzarello v redovni obleki. Animatorji so imeli srečanje s sr. Marie Carmen Canales, ki je odgovorna za mladinsko pastoralo pri sestrah. Otroci so imeli srečo obiskati misijonsko vas – na kratko

so videli in doživeli, kaj delajo nekateri slovenski misijonarji. Zaključili smo s sv. mašo v svetišču Marije Pomočnice. Kot spomin smo dobili svečko s simbolom ure, ki nas bo spominjala na to, da je pomembno, kako potujemo skozi čas. Pomembno je, da vsak izmed nas prehodi svojo originalno pot svetosti.

Na Martinovo nedeljo se je naš otroško-mladinski zbor predstavil celi Sloveniji. Skupaj z župnikom smo namreč odšli v Ljubljano k lazaristom v cerkev Srca Jezusovega na Tabor, od koder ob nedeljah ob 9. uri potekajo prenosi svetih maš na Radiu Slovenija 3 in na Radiu Ognjišče. Tako smo najprej imeli upevanje in vaje na koru, nato smo zvedeli nekaj o samem prenosu, kdaj se lahko 'odkašljamo' in kdaj moramo biti tihi. Sveta maša je potekala zelo lepo in tudi člani zbora smo 'zdržali' brez sušljanja in ropotanja, saj smo imeli ves čas prižgane mikrofone. Nekomu je prišlo na misel, da bi tudi v Šentrupertu imeli prenose, saj bi potem maša potekala brez ščipanaj, prerivanj in 'kašljanja'!

Med prvonovembrskimi prazniki so se mlajši ministranti naše župnije odpravili na izlet po vzhodni meji Slovenije s Hrvaško. Odšli so že zjutraj, vračali pa so se zvečer. Najprej so se ustavili na gradu Olimje, kjer so raziskovali grad - kar je še ostalo od njega. Najbolj zanimivo je bilo, ko so iskali razne predore pod gradom. Tudi na podstrešju so bili, ker pa je

bilo zaprašeno, so se vrnili eno nadstropje nižje in raziskovali naprej. Kmalu bi eden od ministrantov padel eno nadstropje nižje, ker ni bilo več stropa. Potem so se odpravili proti severu in se ustavili na gradu Štatenberg. Tudi tam so iskali skrivne predore ... Naslednja postojanka je bila romarska. To je bila cerkev na Ptujski Gori. Zmolili so za vse rajne duše in duše v vich v naši župniji. Od tam so se odpravili nazaj proti domu. Ker pa so imeli še dovolj časa, so se ustavili še na celjskem gradu. Bilo je zelo lepo, saj so ravno gledali sončni zahod. V večernih urah so prispeli v župnišče. Tudi starejši ministranti so se podali odkrivat, kje je središče Slovenije in ga tudi uspešno našli v Vačah.

Veroučenci pridno zbirajo za botrstvo v Angoli, vsem ostalim pa smo izkušnjo misijonskega prostovoljstva predstavili pri svetih mašah v nedeljo, 19. novembra. V sliki in besedi smo skušali opisati naše delo in doživetja ter se zahvaliti za vso pomoč, ki so je iz naše župnije deležni misijonarji po daljnih deželah. To smo storili tudi popoldne, ko so se prvič zbrali birmanci na birmanskih skupinah v pripravi na prejem zakramenta svete birmе.

Tudi letos smo pričakali svetega Miklavža, ki je s svojim spremstvom obdaroval najmlajše in malo manj mlajše otroke. Ker je imel povesod polne roke dela, so mu na pomoč priskočili člani župnijskega dramskega krožka in otroš-

ko-mladinski zbor, da pa so bile Miklavževe vreče tako polne in tako slovesno izročene, pa so pomagali župnija Šentrupert, občina Trebnje, krajevna skupnost Šentrupert, Pekarna Grebenc z Bistrice in Plasta iz Šentruperta.

Posebno pa smo hvaležni g. Miklavžu, da je s seboj pripeljal tudi Antuna Sabljaka iz Brazilije, ki je prišel na krajši oddih s svojega delovanja v misijonih.

Mesec december je mesec veselja, obdarovanja in voščil. Ne pozabimo pa na najpomembnejše, da se Jezus rojeva (ali pa umira) v naših srcih. Kako lep je zunanji blišč, ko nam je toplo v srcu. Naj prihaja veselo praznovanje božičnih in novoletnih praznikov prav iz srca!

Marko Suhoveršnik

IZ PISMA S. ZVONKE MIKEC

Spoštovani misijonski prijatelji, veroukarji in župljani v Šentrupertu, predragi naši dobrotniki in somisijonarji pri našem delu!

... Ker vem, da mnogi, tudi vi, posebej mislite in molite za nas misijonarje, čutim dolžnost, da se vam vsakemu posebej prav iz srca zahvalim za molitev in vso duhovno pomoč, ki jo neprestano prejemam in ki je zapisana le v Božji knjigi ljubezni. Zato bo On toliko večji plačnik. Mnogi izmed vas pa tudi materialno podpirate naš misijon in naše delo in zato je prav, da vam v nekaj besedah sporočim, kako se to delo razvija.

Angola je, hvala Bogu, že štiri leta brez vojne in se torej počasi razvija. Počasi zato, ker je nepismenost naroda še vedno ogromna (65%) in ljudje še vedno umirajo zaradi lakote in bolezni, večkrat tudi zaradi nasilja. ... Na naših misijonskih postojankah imamo polne roke dela, saj otrok in mladine ne manjka ... Ker sem trenutno odgovorna za vse sestre in torej vse postojanke v Angoli, da na vseh petih postojankah sestre služimo skoraj 10.000 otrokom v otroških vrtcih (prvi namen je obrok hrane), v osnovnih in srednjih šolah in poklicnih tečajih. V večernih šolah pa so mamice in babice ... to je želja po učenju in znanju. Ob sobotah se naše šole in centri spremenijo v veroučne učilnice, a ker jih ni dovolj, so dvorišča pod drevesi polna otrok v vnetem poslušanju Oznanila ... Tudi ob nedeljah je prostorov premalo za vse skupine ... V vseh naših šolah imamo najrevnejše otroke, tiste, ki so že izključeni iz državnega šolskega sistema, ki so izgubili upanje, da bo šola del njihovega življenja. Naše šole so sicer državno priznane, a država ne plačuje vseh učiteljev, zato nam pri tem še kako

pomagajo tudi botrstva, ki jih tudi Šentrupert velikodušno podpira. Otroci so za to zelo hvaležni.

Še veliko načrtov imamo ... še veliko več bi radi nudili našim otrokom. Počasi se v naše vrste vključujejo tudi sestre domačinke ... imamo jih že deset. Večinoma še študirajo, pa vendar. Trenutna skrb je koordinacija vsega dela. Centri so zelo oddaljeni, večkrat jih obiskujem, organiziramo srečanja za sestre, ki vse te

centre vodijo, kot tudi za laiške pomočnike in formacijo. Zelo nam manjka primeren prostor. Tu, v glavnem mestu, smo zaenkrat nastanjene v mali družinski hišici, za srečanja pa se selimo malo sem, malo tja. Zato načrtujemo gradnjo večjega centra za koordiniranje vseh naših aktivnosti, kjer bo možno sprejemati sestre in druge sodelavce, kjer bomo lahko delali in molili.

Parcelo za gradnjo že imamo, tudi šolo smo že zgradili, zdaj pa moramo misliti tudi nase. Rade bi, da bi nam uspelo čimprej, imamo že tudi načrt, a sredstev še ni ... nekaj minimalnega, a s tem nimamo poguma začeti. Gradnje v Angoli pa so zelo drage. Zaupamo v Božjo previdnost in v velikodušno pomoč naših dobrotnikov, saj vsaka kapljica pomaga delati morje ...

Otroci in mladi nas potrebujejo in tudi Bog nas je poklical, da smo njegova podaljšana roka ... da prenašamo njegovo veselo oznanilo, njegovo ljubezen vsem, ki bi sicer tega ne dojeli in ne okusili ... in kako hvaležni so nam za to. Pri tem imate tudi vi svoj delež, zato naj bo Bog bogat plačnik in delivec notranjega veselja.

S hvaležnostjo!

misijonarka s. *Zvonka Mikec*

NIKU KURENTU V SLOVO

*Vse mine in vse gre,
vendar ta večna igra vedno znova se začne.
Mnogokrat prijatelji, ki z nami v goricah so bili,
prerano so od nas za vekomaj odšli.*

*Med drugimi ni več Basistovega ata in gospoda Mensla,
pa gostoljubnega in dobrega Jurgličevega Poldeta,
neumornega Kafola in tibega Pravneteta.*

*Ko se vinogradniki od nas za vedno poslovijo,
po vsem Apneniku lučke zagorijo.
V starem dimniku zlovešče zaskovika sova,
a življenje se začelo bo, čeprav brez nas,
vedno znova, znova!*

Niko Kurent

DARKU BARTOLJU

(1953 - 2006)

NA POTI V SPOMIN

*Izstopiti bo treba.
Z voza življenja.
Iti skozi vrata nikoli spoznanega doma
v novo dolino, globino, tišino
zemlje,
v podzemlje.*

Tone Pavček

ZGODBE S KMEČKE PEČI

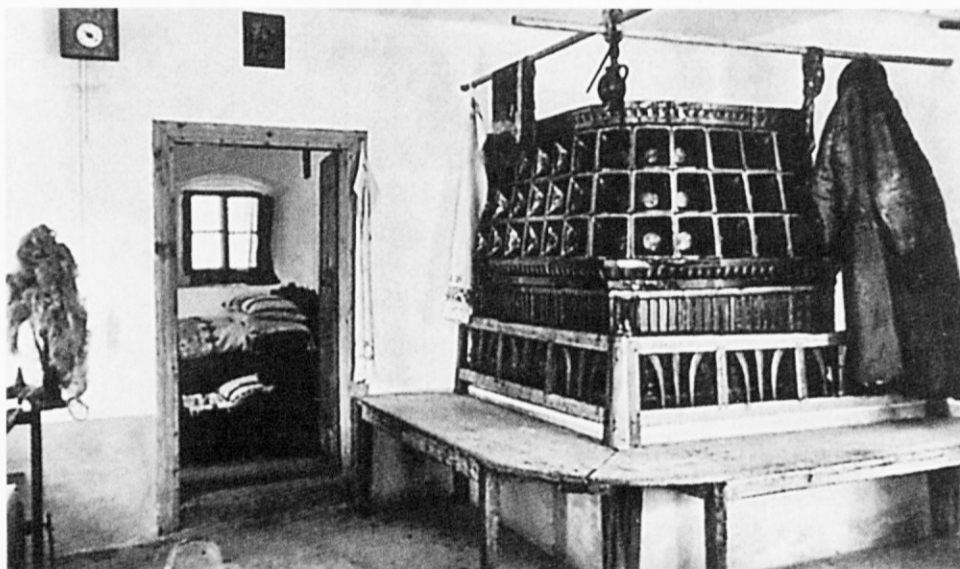
Otroci so me prosili, naj povem kaj o kmečki peči ...

Peč je bila otrokom druga mati – na njej so se gregli, igrali in spoznavali prve črke. V peči so pekli kruh v lončenih in železnih loncih; ko je bil kruh pečen, je nebeško dišalo po vasi. V peči so tudi kuhali za prašiče. Imeli so železne mačka, da so nanj nalagali drva med lonci, da je lažje gorelo. Pozimi pa so devali velike klade v peč in na peč.

Mesec december je čas oddiha in pričakovanj: Miklavž, koline, božič, tepežkanje, novo leto ... Najlepše doživetje je bilo pričakovanje.

Ko so za božič matere in dekleta pospravljale za celo leto, so sedeli otroci na peči, dedek in babica pa vsak v svojem zapečku pripovedovala pravljice. Medtem je gospodinja prinesla na mizo večerjo – krompir v oblicah in veliko skledo mlečne kaše. Ko so sedli za mizo, so zmolili za božji blagoslov. Po večerji so spet šli na peč. Navadno je bil na peči maček, na vogalu pa velik rožni venec.

Skoraj povsod je bila v naši vasi navada, da je v adventu molil gospodar naprej; kdaj je prišel tudi kakšen sosed, ki pa je težko vzdržal, ker je imel tako suha usta. Tudi vaške klepetulje so hodile; nekoč je prišla ena, ki je povedala, da se je pri sosedu peč v najhujši zimi

podrila. Otroci pa so vsi v en glas zavpili, naj pridejo k njim, da jih ne bo zeblo.

Kaj je pomenilo, da se je peč podrila, pa vsaj odrasli pogruntajte.

December je bil res drugačen od ostalih mesecev. Miklavževke so imele veliko dela s pripravljanjem daril. Za božič so postavili jaslice, gospodinja je pripravila potico, štrukeljce in poprtnik. K polnočnici so hodili z baklami; ko so hodili s

hribov, se je videlo, kot da hodijo zvezde po tleh. Hodili pa so čisto tiho in prisluškovali pritrkavanju zvonov iz stolpa svetega Ruperta. Po celo uro so pritrkovali šentruperski tesarji.

Ko so se vrnili od polnočnice, pa je za prezeble spet peč prav prišla ...

Kristina Majcen

Sprehodi med ...

SPREHOD MED SIMBOLI NEKDANJEGA ŽUPANSTVA: "KO SE JE NAMESTO ŠENTRUPERT PISALO ŠT. RUPRT"

Šentrupert je ponovno dobil svojo občinsko upravo. Čestitati je potrebno občanom in županu ter se zahvaliti vsem zaslužnim, tudi tistim vse tja do državnega zbora, ki so ustvarili pogoje, da je Šentrupert ponovno to, kar je pred več kot pol stoletja že bil. Sledovi tistega obdobja so že močno zbledeli. O nekdanji drugačni lokalni ureditvi Šentruperta in okolice se le redko najdejo materialni dokazi. Na kakšni hiši v zamaknjeni vasi mogoče še visi velika živordeča upravno označevalna tabla, ki spominja na povojne čase, ko se je občina z imenom svetega Ruperta morala nadeti nesvetniško ime, občina Rakovnik. Eno izmed takih tabel je še moč videti na poti romarjev od Vesele Gore do Zaplaza v vasi Zabukovje. Šentrupert je takrat pripadal okraju Novo mesto.

Označevalna tabla na hiši v Zabukovju, ko se je občina imenovala Rakovnik.

Pred drugo svetovno vojno so bili Šentruperčani upravno bolj navezani na „okrajno glavarstvo v Krškem“ (Bezirkshauptmannschaft Gurkenfeld), kjer je sreski poglavar „v imenu njegovega veličanstva Aleksandra I po milosti božji in volji naroda kralja Srbov, Hrvatov in Slovencev“ Šentruperčanom že takrat izdajal potne liste. Delavske bukvice (Arbeitsbuch) pa je izdajalo takratno županstvo Št. Ruprta.

Daleč od doma, v ameriškem Seattlu, mi je v roke prišla ena takih „delavskih bukvic“, ki so mi jo potomci Šentruperčanov z velikim ponosom pokazali. Orumenele liste „bukvic“ je povezovala rumeno črna vrstica, prilepljena z rdečo pečatno nalepko, na kateri je pisalo „Občina Št. Ruprt, Kranjsko“.

Bilo je na prehodu stoletja, leta 1900, ko so Antonu Breznikarju z „Verha št. 23“ napisali te „bukvice“. Takrat so na županstvu Št. Ruprt, ki je bilo v političnem okraju Krško, v

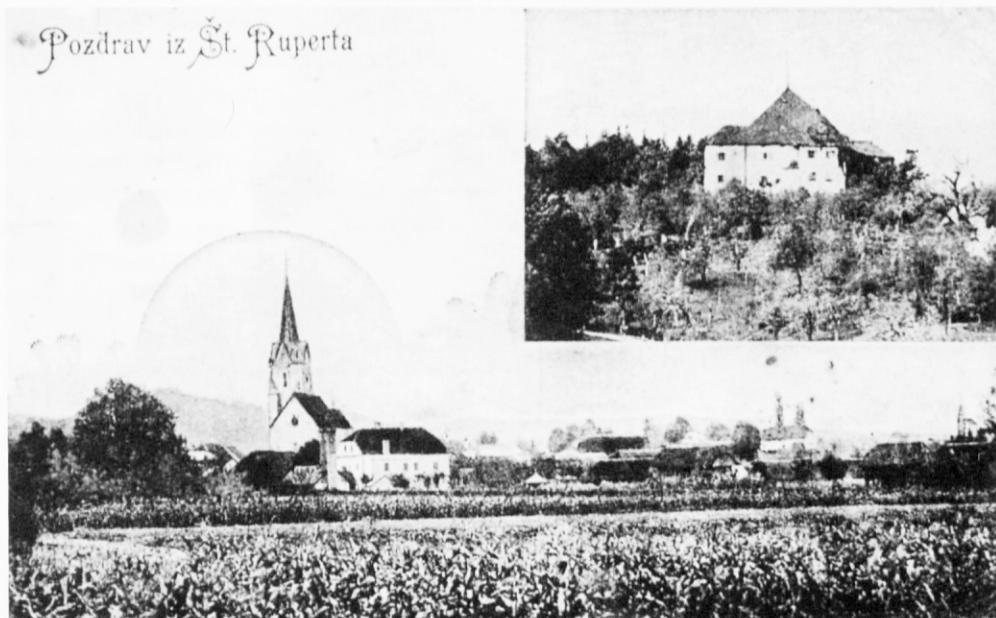
Žig in pečatna nalepka občine Št. Ruprt v delavskih bukvicah Antona Breznikarja iz leta 1900 pred odhodom v Ameriko.

dvojezične „bukvice“ št. 137 vtisnili žig občinskega urada Št. Ruprt. Sredino takratnega žiga je krasila podoba sv. Ruperta s škofovsko palico. S to popotnico sv. Ruperta je Anton odšel za kruhom, najprej v zasavske premogovnike, kmalu zatem pa še naprej v vestfalske rudnike in nato v daljno ameriško državo Montana. Samo predstavljamo si lahko njegove občutke, ko je čez leta dobil razglednico Pozdrav iz Št. Ruperta: „Kako se kaj imate. Tukaj ponavadi nič dobro nam negre, ker so slabe letne ...“ so takrat pisali iz Šentruperta. Takrat tudi v „obljubljeni deželi“ ni bilo lahko, letine so bile tudi tam slabe. Sušno obdobje sredi tridesetih let prejšnjega stoletja so imenovali kar „obdobje prašne sklede“. Kdo bi vedel, kolikokrat so se

njihove oči takrat zazrle v to razglednico Šentruperta in gradu Škrljevo ter podobo sv. Ruperta na tistem županskem žigu.

Ob takih redkih srečanjih z drobnimi sledovi nekdanjega Šentruperta, še posebej tako daleč stran od doma, mora človek začutiti spoštovanje do vseh teh porumenelih papirjev, razglednic, fotografij, delavskih bukvic, mojstrskih potrdil, potnih listov itd. Razpršena tovrstna dediščina doma in po svetu kliče po sistematskem zbiranju, strokovni obdelavi in varnem arhiviranju. Z novo občino in novim županom sem prepričan, da se bo potrebna pozornost našla tudi za to področje.

Jože Uhan

Stara razglednica Št. Ruperta, ki so jo z Brega poslali v Red Lodge, Montana.

O KOSTELČEVI HIŠI NA 'PLACU' V ŠENTRUPERTU

Rod Šentruperčanov, ki mu pripadam, koraka zdaj starosti naproti. Prepričana sem, da ta rod še pomni trideseta leta pred II. svetovno vojno, ko je bil 'plac' v Šentrupertu še neokrnjen in ko smo ta 'plac' pred cerkvijo imenovali - pol v šali in pol zares - Markov trg. Moj oče je pri tem pribil: "Markov trg v Šentrupertu je za nas toliko vreden, kot je Markov trg v Benetkah za Benečane.

Marko, tako je bilo ime spoštovanemu gospodu Kostelcu, ki je imel v Kostelčevi hiši v najemu spodnje prostore za trgovino, v nadstropju pa se je s številno družino stiskal v dvosobnem stanovanju, je bil Belokranjec iz Drašičev. Spominjam se njegovih mogočnih brkov in šegavega, hudomušnega pogleda, ki ga je poddedovala hči Barica.

Pod okni hranilnice in posojilnice v Kostelčevi hiši je na trotoarju stala kamnita klop, na katero se je stari Obaha skobacal, preden je po prvi maši ob nedeljah začel svoj občinski razglas: "Poslušajte zdaj, kaj se vam razglasi." Še slišite ta glas? Jaz ga imam v ušesih. Čisto mimogrede, kje je zdaj ta kamnita klop? Po vojni je še stala na svojem mestu, potem pa naenkrat izginila. Sicer pa o Kostelčevi hiši podrobneje kasneje, v naslednjem prispevku, kjer nameravam

predstaviti hiše na trgu, zgodovinski razvoj 'placa' ter cerkvenega okolja.

Steklasi piše v knjigi o Šentrupertu: Šentrupert je bil skozi srednji vek in novi vek skoraj zmeraj enak. Vanj so vodila ista pota kakor zdaj ... Šele, ko so leta 1834 padle zadnje ograje okoli cerkve, namreč visoki zid in kleti, je postal Šentrupert odprt in se je mogel dalje razvijati ...

V času župnikovanja Josipa Bučarja je torej padel taborski zid okoli cerkve skupaj s kletmi (13), z mesnicama (2) in s cerkveno kaščo. Kraj je tako pridobil prostor za trg, ki se je kot splošno javno dobro izoblikoval v različnih stopnjah 19. stoletja, ki ga zaradi njegove zključenosti, enovitosti in ugodnimi razmerji med stavbnimi volumni cerkvenega kompleksa najbrž ne bi prezrl tudi znameniti teoretik historičnega urbanizma, Camillo Sitte. Vemo, da je ta arhitekt avtor prvega regulacijskega načrta popotresne Ljubljane.

Nobenega dvoma ni o tem, da je osrednji trg v Šentrupertu tudi v svoji okrnjeni obliki (30. novembra 1943 je bila požgana šola, desetletje nazaj pa odstranjena častiljiva Apetova hiša skupaj s Tominčevo kletjo zaradi potreb motornega prometa) zgodovinska spomeniška celota - tako zaradi

Pogled na cerkev izpred Jakijeve hiše

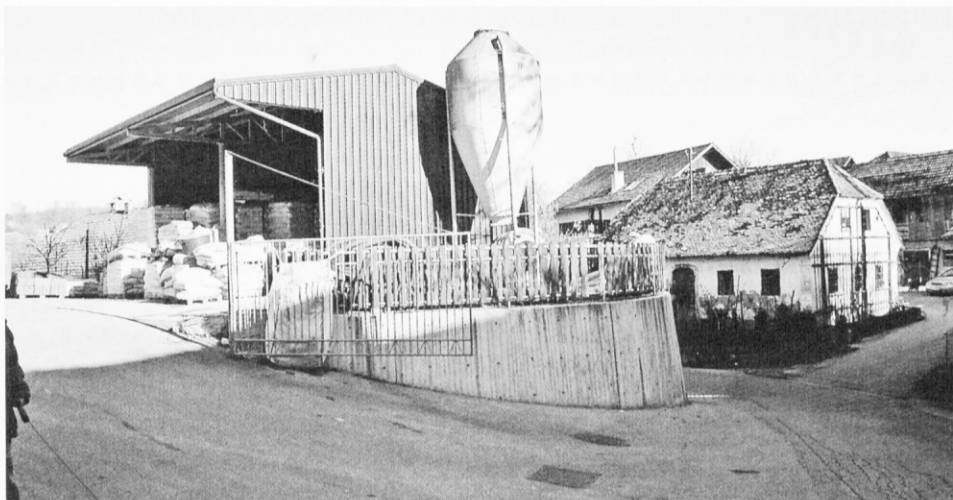
osrednjega položaja v naselbinskem vzorcu vasi Šentrupert kot zaradi zgodovinske vloge v okolju cerkve, arhitekturnega spomenika. Za take prostore in ambiente so veljavna spomeniškovarstvena načela in usmeritve vselej takrat, ko želimo spremembe. Naj na tem mestu navedem v zvezi s tem 6. člen mednarodne deklaracije o konservaciji in restavraciji spomenikov in spomeniških celot iz leta 1964, ki jo kratko imenujemo Beneška karta: Pri ohranjanju spomenika je treba upoštevati tudi njegovo okolje. V primeru, da še obstoji njegov tradicionalni (zgodovinski) okvir, je tega treba ohraniti in tu prepovedati vsako novogradnjo, rušenje ali pregrajevanje, ki bi lahko spremenila medsebojna razmerja med stavbnimi volumni ...

Mimo teh splošnih spomeniškovarstvenih usmeritev dajem v

razmislek še nekaj drugih dejstev. KS Šentrupert je pred leti odkupila Kostelčevo hišo od Kmetijske zadruge Trebnje z namenom, da se bo v njej uredil sedež pričakovane šentruperske občinske uprave. Danes, ko občino imamo, prevladuje druga opcija, podobna (po moje spornim) rešitvam iz predstavitve urbanističnih zasnov v kulturnem domu pred nekaj leti. Kostelčevo hišo je treba odstraniti in razširiti trg v vzhodno smer. Zakaj vendar, je mar premalo parkirnih mest za obiskovalce bližnjih oštarij? Ali pa bomo hkrati s podaljšanjem trga v zaledje odkrivali panoramski pogled na cerkev? Camillo Sitte piše, da so taki, nasilno odprti prostori hudo dolgočasje in puščoba. Predvideni trški prostor flankirata stavbi, ki nimata nobenih pogojev za prezentacijo v prostoru trga.

Kostelčeva hiša s cerkvenega stolpa

Sedanja podoba prostora za Kostelčevo hišo

Najlepši pogledi na cerkev se v Šentrupertu ne odkrivajo frontalno, temveč v diagonalah, v dinamičnih vizualnih izsekih. Snovalce vabim, da se o tem prepričajo, ko bi postali za trenutek ob Jakijevi hiši ali pred njo. Tamkajšnji prostor je nujno treba kultivirati in mu skupaj s stekališčem prometnih poti dati neko prostorsko formo, kot mali trg, s katerega se del vaškega središča preljuje na zgodovinski stari 'plac', na neke vrste "plateo comunis" Šentruperta.

Sedež občinske uprave vidim v Kostelčevo hiši. Če hiša ne bi zmogla služiti zastavljene mu programu (nosilnost oz. statika stavbe) se jo lahko nekoč zamenja z novo, vendar v istih gabaritih, z isto temeljno formo kot jo ima sedanja, na istem mestu. Peter Frelih v razmišljanjih predstavlja vhod v občinsko poslopje na stransko fasado Kostelčeve hiše vizavi samopostrežne trgovine, druga smer boja načrtuje sedež občine v prvem nadstropju nadgrajene trgovine. Zame pa ima umestitev sedeža občinske uprave tudi simbolni pomen, ki jo zmore le lokacija z glavnim vhodom na 'placu', saj se zgodovinski pomen in vrednote tega osrednjega trga skladajo s pomenom sodobne, najvišje rangirane samouprave kraja in njegovega območja.

H koncu bi želela, da se načrtovanje in odločanje o teh in drugih predvidenih prostorskih spremembah dogaja ob navzočnosti pristojnih strokovnjakov, ob pravočasnih informacijah zainteresirane civilne družbe, s soglasjem na temelju tehtnega razmisleka o najboljših rešitvah. Najmanj, kar si želim, je to, da bi se v mojem rojstnem kraju ponovil mirnski primer političnega barantanja, katerega rešitve so slaba, sporna zasnova zazidalnega programa in uničujoče rešitve za prostorske lastnosti dediščine (predimenzionirana telovadnica, ki zakriva najlepši pogled za mostu na mirnski grad).

Glede programa prostora zadaj za Kostelčevo hišo smo si najbrž edini v tem, da so vse proizvodne in skladiščne dejavnosti za ta prostor neprimerne. Izjemnega pomena je ureditev prireditvenega prostora na prostem in v tem okviru parkirnih površin, ki jih je treba opredeliti in primerno opremiti, predvsem pa tudi razpršiti na manjše komplekse, ki naj bodo po možnosti čimbolj zakriti pogledom. Celotni predel, kjer so bili včasih vrtovi in 'štirna' z vodo, je po mojem mnenju nezazidljiv. Površine, ki se sedaj utapljujejo v asfaltu, bi bilo potrebno ozeleniti (hortikultura zasadišča v smislu parka s klopimi in mogoče celo z vodnjakom).

Nasploh pa bi v Šentrupertu bilo dobro razmisliti o usodi starih, propadajočih hiš in domačij. Ljudje, ki vstopajo v vas kot turisti, si bodo zanesljivo ogledali staro znamenito cerkev in pri tem vsaj trikrat vzdihnilo ob občudovanju njene lepote. Ob pogledu na starino, na take hiše, kot je Brcetova domačija (Brcetovi so bili vseskozi ugledni vaščani, pa tudi šentruperski župani) ali Jerčkina hiša pod cerkvijo (poleg napol zasutega vodnjaka ob cesti), pa tem ljudem zatrapeče srce in zapoje duša od ganotja in navdušenja. Te hiše, še nekaj jih je, potrebujejo našo pomoč, materialno in strokovno. Pri strehi, vemo, se vse začne. Treba bi bilo popisati vse te stavbe in jih postopoma vključevati v program obnove tudi s sredstvi občine, saj menda Šentrupert ne bo večno finančno podhranjeno območje. Če tega ne bomo storili zelo kmalu, bomo Šentrupert, takega kot ga imamo radi predvsem starejši ljudje in turisti, izgubili.

Majda Frelih Ribič, konservatorska svetnica, umetnostna zgodovinarica v pokoju

PUSTI NAJ NAJU

*Sanje, da bova večno eno,
sanje, da za naju ni ovir,
sanje, da živela bi sanje.*

Vendar

življenje za naju ni brez skrbi.

Ni sreča...

Ljubiva se.

A ne brez skrbi.

Eden od naju vedno v skrbeh zaspi.

*Ti, ki nama ne pustiš živeti,
ti, ki mi vedno znova daš vedeti,
da ga nekega dne ne bo več.*

*Sovražim te,
saj ni potrebno,
da umre on,
ki ga ljubim.*

*Bolezen, mučna in grda,
nama greni življenje.*

Tista, ki ne pozna strahu.

Tista, ki zahteva tvoje telo.

Ne razumem, zakaj zahteva vse to.

*Kaj ni dovolj, da jih vsak dan
pomori 100 in 100?!*

*Pusti naj naju,
pusti naj nama živeti,
pusti naj...*

Saj sva še tako mlada.

Tamara Vavtar

Tamara Vavtar nam je znano ime – objavili smo že nekaj njenih pesmi. Tokrat je poslala pesem **Pusti naj naju** – pesem je bila nagrajena na državnem natečaju srednjih šol **Aids in mladi**. Nagrada za pesem je bilo povabilo v oddajo **Jasno in glasno**, kjer je potekala tudi okrogla miza s to problematiko.

Tamari iskrene čestitke!

Na mladih svet stoji

ZGODBA O USPEHU

Intervju z Rupertom Goletom

Strinja se z ugotovitvijo, da je njegovo življenje tekanje od enega projekta k drugemu – je asistent na Fakulteti za arhitekturo, bil je soustanovitelj in art direktor podjetja za grafično oblikovanje T-media, koordinator mednarodnega arhitekturnega natečaja Kolizej, pedagoško tudi mednarodno aktiven, od nedavnega župan nove občine Šentrupert ... Če hočeš vsaj približno naštet vse, s čimer se trenutno ukvarja, moraš večkrat globoko zajeti sapo. Na vprašanje, če se ne želi ustaliti in začeti z bolj mirnim (morda družinskim) življenjem, pa odločno odkima. Ker trenutno opravlja svoj sanjski poklic - z neklasičnim, razgibanim delavnikom, ki predvsem ne traja od ure do ure, ampak si ga lahko kreira sam.

Bili ste eden izmed pobudnikov za odcepitev Šentruperta od občine Trebnje. Razumljiv je večkrat navedeni razlog za odcepitev – neupoštevanje Šentruperta s strani občine Trebnje, sicer pa je bila odločitev za samostojno občino precej nenavadna, že samo zato, ker ima Šentrupert le dobrih dva tisoč prebivalcev. Kakšni so še bili razlogi za ustanovitev nove občine?

Razlogi so tudi zgodovinski, saj je Šentrupert pred drugo svetovno vojno in še nekaj let po njej že bil samostojna občina in se je potem brez soglasja občanov priključil občini Trebnje. Šentrupert je začel nazadovati, prepovedano je bilo kar koli novega zgraditi. Vse, kar je po vojni še nastalo, je bila šola in pa še nekaj manjših investicij, kot je na primer tovarna Agrostroj. Krajani so to blokado razvoja občutili. Enkrat je pač prekipelo, pojavile so se zahteve po ponovni ustanovitvi občine Šentrupert (poudarjam, da gre za ponovno ustanovitev, ker je Šentrupert dejansko že bil občina).

Pa bo zdaj dejansko možen večji razvoj?

Priložnost Šentruperta je predvsem v turizmu, ker je tudi celotna strategija države usmerjena v to, da turizem postane ena izmed najmočnejših gospodarskih panog. In Šentrupert ima vse možnosti, da svoj razvoj usmeri ravno v to. Turizem je različnih oblik, jaz pa

vidim največjo možnost v razvoju kulturnega turizma, kot mu rečejo v Evropi. Storili bomo vse, da iz obstoječega stanja ustvarimo najboljše ...

... Za kar pa je potreben sposoben kader. Ima Šentrupert dovolj kompetentnih ljudi za samo vzpostavitev in potem uspešno delovanje občine?

Eno je občinska uprava, ki bo imela do pet ljudi, drugo pa je uspešno povezovanje z zunanjimi partnerji. Gotovo ne bom dobil vseh kadrov, ki jih potrebujem, znotraj občine, niti nimam tega namena. Občina naj se ne konča na meji. Ravno včeraj smo na večerji z ostalimi dolensjimi župani ugotavljali, da se moramo

z župani povezovati med sabo, ker za nekatere evropske projekte majhne občine nimamo dovolj velikega finančnega obsega.

Po velikem prizadevanju za ustanovitev občine ste se odločili za neodvisno kandidaturo, ki je postala nekakšen trend slovenske lokalne politike. Zakaj ste se odločili za tovrstno kandidaturo?

Nikoli nisem bil član kakšne stranke. Sploh pa v kraju, kot je Šentrupert, s svojim številom prebivalstva in problemi politika nima kaj iskati. Tu so projekti in zdrava pamet. Poleg tega pa velike stranke za take manjše sredine niti niso zainteresirane. Ljudje strankam ne zapajo več, ker v 15 letih niso pokazale konkret-

nih rezultatov. Ljudje bolj zaupajo človeku, za katerega so prepričani, da ve, kaj dela, da ima za sabo neke izkušnje, da je nekaj naredil in pokazal.

Podprla pa vas je stranka DESUS.

To sem vzel kot priznanje - starejša generacija je podprla mlajšo, s tem so pokazali, da zaupajo meni kot predstavniku mlajšega rodu, da zaupajo, da bom zanje poskrbel, kot bi nekdo iz njihove generacije.

Potem ste kandidirali kot eden izmed štirih kandidatov. Vaši predvolilni programi so si bili bolj ali manj podobni (prizidek OŠ, pitna voda, prekategorizacija ceste ...). Zakaj, mislite, so se Šentruperčani odločili za vas?

Najprej nekaj besed okoli programa. Program je v nekih točkah povsem logičen, pričakovan. Cesta je v zelo slabem stanju, da je danes popolnoma nesprejemljivo, da take ceste vodijo v naselje, kot je Šentrupert, ki je občinsko središče, in prav zato ji prekategorizacija v državno cesto tudi pripada. Druge točke so si podobne, morda so bile nekatere moje bolj izvirne in dodelane, usmerjene v prihodnost, v tisto, kar v prihodnosti lahko dejansko spremenimo. Da ne delamo le cest, vodovodov, asfaltov, kar je vse seveda tudi potrebno. Predvsem je pomembno, da delamo tudi na dvigu samozavesti ljudi, ustvarjamo prijetno okolje za bivanje, da bodo ljudje radi prihajali in bivali tu, ker konec koncev mora človek biti zadovoljen v svojem bivalnem okolju. Moja prednost je v tem, da ljudje zaupajo meni kot človeku, ker sem uspešno deloval že v okviru krajevne skupnosti Šentrupert, vrsto let sem bil v ozadju prisoten, storjenega pa je bilo ogromno, na primer veliko tiskovin in knjig za Osnovno šolo dr. Pavla Lunačka. Ljudje so to opazili. To sem vedno počel z veseljem, z neko energijo - brez kakršnih koli pričakovanj in to je eden izmed razlogov. Tudi moja relativna mladost je prednost, v svojih letih prihajam v rastoče omrežje. Moja generacija prihaja na vodilne položaje v politiki in gospodarstvu.

Seveda pa nepogrešljive tudi izkušnje starejših.

Ko ste bili izvoljeni za župana novoustanovljene občine Šentrupert, ste sprejeli dve funkciji, ki vsaka zase zahtevata celega človeka. Kako trenutno dojemate sebe - kot župana ali kot arhitekta?

Čutim, da bom zdaj v prvi vrsti moral biti župan. Zamrznil bom vse svoje arhitekturne projekte, končal bom le še nekatere malenkosti. Vzpostaviti novo občino je namreč zelo naporno in zahtevno, to zahteva celega človeka. Vse je bistveno težje, ker smo vsi, ki se ukvarjamo s tem problemom, v mali šoli. Učimo se in sprašujemo naše kolege župane, vsi nam pomagajo. Izračunal sem, da bom moral 70 odstotkov svojega časa in energije vlagati v vzpostavitev nove občine, četudi bom nepoklicni župan. Še dobro, da imam na fakulteti tako službo, da si lahko svobodno odrejam čas. Druge stvari pa bom začasno moral pozabiti, da se občina postavi na trdne tire.

Ste morda zdaj postavili svojo kariero arhitekta na kocko?

(globok vdih) ... Morda le začasno. V življenju ne moreš imeti vsega. Tolažim se s tem, da je arhitekt, ki mi je blizu, Franck O' Gehry vse, kar danes kaj pomeni, ustvaril po svojem 60. letu.

Že kot študent ste napisali nalogo o videnju in stanju Šentruperta, sodelovali ste pri projektu Celostni razvoj podeželja in obnova vasi, strokovno se zavzimate za ohranjanje kozolca na Bistrici ... Dajete občutek, da je podeželje vaša poklicna strast.

Ja, res je. Leta 1993 sem od občine Sevnica dobil naročilo za projekt Celostni razvoj podeželja za tri vasi v hribih, ta projekt sem takrat dobro izvedel, veliko sem tudi prebral na to temo, kar mi danes zelo koristi, med drugim sem pred kratkim zaključil z večjim projektom take vrste, s preureditvijo Posestva Pule, kjer sem vse to znanje s pridom izkoristil. Mislim, da je podeželje ogromna priložnost v prihodnosti, kar se kaže že danes. Pred desetletjem so bila prizadevanja usmerjena v razvoj mest, danes pa ljudje iz teh mest bežijo nazaj na podeželje, ozaveščenost ljudi o zdravem življenju, prehrani, gibanju, o življenju z naravo ... narašča, to je na trgu. Težnje so usmerjene nazaj na podeželje, kar se pozna tudi v cenah nepremičnin na podeželju, ki rastejo.

To je verjetno tudi vaša prednost pred kolegi arhitekti?

To je gotovo prednost. Arhitekti s Fakultete za arhitekturo so razpršeni po celi Sloveniji in za vse je dovolj dela, manj pa poznajo podeželje. Študentje se zdaj bistveno bolj zanimajo zanj, kot smo se včasih, ko smo bili bolj

urbanistično usmerjeni, v tehnologijo.

Nekaj sebe ste pustili tudi v Ljubljani, sodelovali ste pri prenovi NUK-a, pri načrtih Jožeta Anderliča glede prenove Ljubljane ... Imate vizijo za Ljubljano, želite sodelovati pri njeni uresničitvi?

Seveda imam vizijo, ker sem bil vedno vključen v procese, ko sem jih ustvarjal. Pričakujem, da bo nastopilo obdobje razuma in s tem priložnost, da se Ljubljana razvije v evropsko prestolnico, ker to zdaj ni. Nima izoblikovanih glavnih potez in programov, ki sodijo v evropsko prestolnico. Ljubljana nima hotela na nivoju, da bi s ponosom in brez sramu vanj spravil državnike, ki nas obiskujejo. Nima dvorane, da bi lahko izvedli opero klasičnega formata, kot je to na Dunaju, v Milanu ... V projektu Kolizej je takšna dvorana predvidena, ob njegovi realizaciji bo Ljubljana dobila sodobno dvorano s 1300 sedeži, v kateri bodo lahko izvajali muzikle, opere, koncerte ...

Zakaj vi sami niste sodelovali na natečaju Kolizej kot arhitekt?

Če se organizira tekma formule 1, tekmujejo samo tisti, ki so se za to kvalificirali. Če se na mednarodni natečaj povabi najboljše mednarodno priznane arhitekte, ki so se uveljavljali skozi desetletje svojega dela, mora biti to tekmovanje enakih z enakimi, drugače veliki arhitekti niti niso pripravljeni tekmovati, ker jim ni treba.

Ponujate so se vam tudi možnosti v tujini in z njimi višja plača, ugled ... Zakaj ste se odločili za Slovenijo? Marsikoga bi tujina premamila ...

(komaj opazen nasmešek) Ja, tudi mene je mamila ... Poskušal bom izkoristiti možnosti doma in jih kombinirati z možnostmi v tujini. Sem tudi lokalpatriot, močno navezan na Šentrupert, ni mi vseeno, v kakšnem okolju živim. Želim, da se to okolje razvija, da je ugledno, uspešno, da lahko s ponosom sem pripeljem svoje kolege in partnerje iz tujine. Za kandidaturo sem se odločil, ker sem prepričan, da iz Šentruperta lahko naredimo zgodbo o uspehu, to bo projekt, opažen doma in v Evropi. Želim, da Šentrupert spravimo v 10 letih na evropski nivo podobnih krajev, da bomo živeli v urbanistično urejenem kraju in s tem ustvarili pogoje za razvoj kulturnega turizma. Zato sem ostal doma.

Mateja Ramovš,

studentka II. letnika novinarstva

Šolski utrip

OBISKALI SMO KNJIŽNICO PAVLA GOLIE V TREBNJEM

Prvi teden v oktobru je teden otroka. Da bi ga v najstarejši skupini vrtca malo popestrili in ga drugače preživeli, smo se z avtobusom odpeljali v Trebnje in obiskali Knjižnico Pavla Golie.

Z otroki smo si ogledali razstavo gradov. Med gradovi smo prepoznali tudi Škrljevski grad, saj ga med sprehodi večkrat opazujemo.

Po ogledu razstave smo se zaradi lažjega dela razdelili v dve skupini.

Ena skupina se je s knjižničarko Betko sprehodila po knjižnici in se seznanila s pravili lepega vedenja v knjižnici, si ogledala knjižne police z različnimi knjigami, ustavila pa se je pri knjigah za najmlajše otroke. Tam so otroci prisluhili pravljici in si nato samostojno izbirali in ogledovali knjige.

Druga skupina pa je s knjižničarko Mojco pričela izdelovati grad. Zunaj smo po tleh razgrnili različno velike kartone in jih pričeli barvati s sivo barvo. Ko se je barva posušila, pa so otroci zarisali črne črte, da se je videlo, kako je grad sestavljen iz kamna.

Ko sta se skupini zamenjali, je druga skupina otrok nadaljevala z risanjem črt, otroci so 'svetovali', kje naj Mojca izreže okna na gradu, skozi njih so lahko principi in princeske, ki so jih otroci pobarvali, gledali v širni svet.

Ko smo se vsi zbrali pred knjižnico, smo grad sestavili in ga občudovali, saj je bil precej velik.

Dopoldne je zelo hitro minilo.

Na prijetno dopoldne v Trebnjem nas spominja grad, ki krasi našo igralnico in je postal središče otroške igre.

Antonija Berk Nemeč

VRTEC ČEBELICA SE PREDSTAVI

Pri OŠ dr. Pavla Lunačka v Šentrupertu je bil leta 1979 ustanovljen tudi vrtec, ki je v letu 2000 poleg prizidka dobil tudi ime *Čebelica* in drugi oddelek vrtca, oktobra 2005 pa še tretji oddelek, ki je zaradi prostorske stiske v šoli. Tako naš vrtec sedaj šteje že 57 otrok in šest strokovnih delavk.

V jesenskem času so nam ogradili igrišče, vendar upamo, da bomo v prihodnjem letu dobili še zunanja igrala. Težimo pa tudi k temu, da bi se povečalo naše igrišče in pridobilo parkirišče tako za starše kot tudi za kolektiv.

Ker denarja vedno primanjkuje, smo se letos odločile, da bomo prosile različna podjetja in samostojne podjetnike za donacijo v mesecu decembru in bi tako polepšale in popestrile otrokom že tako vesel mesec. Na naše presenečenje se je odzvalo nekaj podjetij in samostojnih podjetnikov in tako smo do 15. decembra zbrali 190.000 tolarjev.

S tem denarjem smo kupile veliko igrač in knjig ter tako popestrile dneve z novimi didaktičnimi igračami.

Vsem se iskreno zahvaljujemo, saj ste otrokom narisali nasmeh na obraz:

- BERK, d. o. o., splošno mizarsko podjetje
- Gostišče JAKLIC
- SEP, d. o. o.
- TOM PLAST, d. o. o.
- TRIMO, d. o. o.
- Kovinski izdelki – POVŠE FILIP, d. o. o.
- Koščak Leopold, s. p., KOVINARSTVO
- PALMA Šentrupert

Kolektiv vrtca

SEDMOŠOLCI SIMONA, ALEŠ IN BARBARA NA TEKMOVANJU MALE SIVE CELICE

Ekipa sedmošolcev OŠ dr. Pavla Lunačka, ki so jo sestavljali Simona Gričar, Aleš Brčar in Barbara Hočevar, se je odlično odrezala na področnem tekmovanju Male sive celice v Brežicah in se tako kot drugouvrščena ekipa uvrstila na

državno tekmovanje, ki je potekalo na RTV Slovenija 4. decembra 2006.

Na tekmovanje smo jih spremljali tudi navdušeni navijači - sošolci in učenci 5. razreda.

Z avtobusom smo se - polni ve-

selih pričakovanj - odpeljali proti Ljubljani. Potem smo se s transparenti in z zastavicami podali proti televizijski hiši, kjer so nas prijazno sprejeli in odpeljali v garderobo. Tam smo si oblekli rumeno-oranžne majice, pripravili maskoto - čebelico - in vse potrebno. Že nas je pozdravil voditelj Pavle Ravnohrib in nas popeljal v snemalni studio. Tam so že čakali naši nasprotniki.

Tekmovanje se je začelo. Naši tekmovalci so zelo dobro začeli, a žal na koncu izgubili.

Kljub temu so pokazali zelo veliko znanja.

Iskreno jim čestitamo, saj so se uvrstili med 16 najboljših ekip v Sloveniji!

Špela Starič, 5. razred

ŠLI SMO V BOŽIČKOVO DEŽELO

V soboto, 9. decembra 2006, smo se tudi po zaslugi izvoljenega župana Ruperta Goleta s tremi avtobusi odpeljali proti **BOŽIČKOVI DEŽELI**. Vstati sem morala zelo zgodaj, saj smo se izpred trga odpravili že ob četrty uri zjutraj. Le še starši so nam pomahali v slovo pa smo šli.

Na naši poti smo se najprej ustavili v Trebnjem, kjer so se nam pridružili učenci iz OŠ Trebnje in zapolnili še tretji avtobus. Že čez nekaj ur smo prečkali mejo in se v Avstriji posladkali s krofi. Čeprav smo se vozili zelo dolgo, nam na avtobusu ni bilo dolgčas. Opazovali smo Alpe, gledali risanke, malo smo spali in zapeli nekaj pesmi.

Tako smo prispeli v Steyr, kjer smo si najprej ogledali muzej božičnih okraskov. Bil je čudovit, ker so se okraski lepo svetlikali. Nato smo se postavili v kolono, kjer smo čakali na vlakec. Z Mirjam sva ga komaj pričakali. Zasedli sva prvi vagonček, nato pa sva se peljali po hodnikih in si ogledali lutke. Prikazovale so božično praznovanje drugih dežel po svetu. Bilo je super, saj je bilo na vlakcu kot na toboganu.

V Chriskindlu smo si ogledali dvoje največjih jasic na svetu. Mehanske so mi bile bolj všeč, ker so se pastirčki premikali. Preko **BOŽIČKA** smo poslali pošto in takoj je bila ura pet popoldne. Hitro smo se vrnili na trg, kjer smo si lahko na božičnem sejmu kupili kaj lepega.

Ob šestih smo se odpravili proti domu. Na avtobusu smo hitro pospali, saj smo bili kar malo utrujeni. Vendar pa sem bila tudi zelo vesela, da sem dan tako lepo preživela skupaj s svojimi prijateljicami.

V PREDPRAZNIČNIH DNEH

V predprazničnih dneh – v veselem decembru – poskušamo v vrtcu in šoli otrokom še posebej popestriti dneve z različnimi dejavnostmi. Med te popestritve so spadale tudi priprave in izvedba prireditve, ki je bila v telovadnici naše šole v petek, 15. decembra 2006. Z glasbo in besedo so nam poskušali pričarati nekaj prazničnega razpoloženja.

Prisrčni so bili otroci starejše skupine vrtca s plesom in pesmijo, navdušili so drugošolci in tretješolci z igricama, spretnost plesnih korakov so prikazali učenci predmetne stopnje, pevski zbor je ob klavirski spremljavi navdušil z mnogimi lepo zapetimi pesmimi.

Že ves mesec december so učenci na vseh stopnjah izdelovali voščilnice. Ob koncu petkove prireditve so jih precej tudi prodali. Izkupek je namenjen kot naš prispevek za nabavo zunanjih igral za otroke vrtca.

Veseli smo bili številnih obiskovalcev petkove prireditve.

Apolonija Rugelj, ravnateljica

Martina Golob, 4. b/9

ŠAH V ŠENTRUPERTU

Tudi letos se je ob koncu leta v Šentrupertu zvrstilo kar nekaj šahovskih tekmovanj – tako v članski kot mladinski konkurenci.

Za mladince najpomembnejši turnir se je odvijal v Osnovni šoli dr. Pavla Lunačka v Šentrupertu, kjer je v petek, 8. decembra 2006, potekal drugi turnir Dolenjske kadetske šahovske lige za šolsko leto 2006/07. Naša šola je najboljša dolenjske, posavske in belokranjske šahiste že drugo leto zapored gostila in zopet se je kot lansko leto zbralo 128 igralcev iz več kot dvajsetih osnovnih in srednjih šol ter štirih šahovskih klubov. Tudi tokrat se je šola izkazala kot dobra gostiteljica, saj je tekmovanje potekalo brez zapletov. Turnir je potekal v treh starostnih kategorijah: do 10, do 12 in do 16 let.

V najmlajši konkurenci je nastopilo 41 šahistov. Zmagal je Peter Urbanč iz OŠ Otočec, zelo uspešno pa sta nastopila tudi učenca naše šole; Zala Šturm in Matej Brcar sta osvojila 15. in 18. leto in bila s svojimi sedmimi leti med najmlajšimi udeleženci.

V konkurenci do 12 let je nastopilo 47 igralcev; zmagal je Ambrož Čopi iz OŠ Žužemberk, najuspešnejši predstavnik šentruperske šole pa je bil Timotej Šturm na 21. mestu.

V kategoriji do 16 let, kjer je nastopilo 40 igralcev, pa je zmagal Jernej Zupančič iz Gimnazije Novo mesto. Najboljši domačin je bil Andrej Kalčič na 12. mestu, enako število točk pa

so usvojili tudi Rok Kalčič, Aleš Brcar in Boris Tratar. Najboljši so na koncu prejeli medalje.

Mladi šahisti si znanje in izkušnje nabirajo tudi na mesečnih turnirjih v organizaciji Šahovske sekcije Šentrupert, ki potekajo v sedanjih prostorih KS Šentrupert in se jih udeležujejo tudi mladinci iz drugih občin. Letošnjih turnirjev se je udeležilo 26 igralcev. Pred odločilnim zadnjim decembrskim turnirjem je v skupnem seštevku v vodstvu Jan Opara iz Trebnjega pred Alešem Brcarjem in Matejem Kalčičem.

Tudi člani se vsak mesec pomerijo na rednih hitropoteznih turnirjih v Šentrupertu, ki se jih je letos udeleževalo 33 igralcev iz različnih krajev Slovenije in tudi s

Hrvaške. V skupnem seštevku letošnjega ciklusa je zmagal Ljubljčan Martin Kodrič s 120 točkami pred Miho Furlanom iz Kranja s 100 točkami in najuspešnejšim domačinom Andrejem Brcarjem, ki je zbral 95 točk. Uspešno je igral tudi najstarejši redni udeleženec turnirjev – 81-letni Vinco Tomažin iz Drage, ki je v skupni razvrstitvi usvojil 13. mesto.

Tudi v novonastali šentruperski občini si želimo šahovske aktivnosti še okrepiti, predvsem pa, da bi se turnirjev udeleževalo več domačinov. *Zato vse ljubitelje šaha ob tej priložnosti vabimo na tradicionalni novoletni šahovski turnir; ki bo v torek, 26. decembra, ob 9.30. uri v prostorih nekdanje KS Šentrupert.*

Andrej Brcar, mentor

ALEŠ BRCAR OSNOVNOŠOLSKI REGIJSKI PRVAK V ŠAHU

V soboto, 16. decembra 2006, so učenci naše šole uspešno nastopili na področnem osnovnošolskem šahovskem prvenstvu v Novem mestu. Našo šolo je zastopalo sedem učencev in učenek v konkurenci do 12 in 15 let. V mlajši konkurenci je bil med dečki najboljši Matej Brcar s 15. mestom, Timotej Šturm pa je bil 18., pri deklicah pa je odlično šesto mesto dosegla Zala Šturm.

Še uspešnejši so bili fantje v konkurenci do 15 let, kjer je **Aleš Brcar** s celo točko prednosti zanesljivo usvojil prvo mesto in postal osnovnošolski regijski prvak. S tem dosežkom se je uvrstil na državno osnovnošolsko prvenstvo, ki bo 6. in 7. januarja 2007 v Murski Soboti. Odlično je igral tudi Matej Kalčič, ki mu je šele poraz v zadnjem kolu preprečil uvrstitev med najboljša tri; tako je na koncu zasedel 5. mesto. Solidno sta nastopila še Rok Kalčič in Domen Živkov, ki sta se uvrstila na 11. in 12. mesto

Andrej Brcar

KAR BOSTE DAJALI, BOSTE TUDI PREJEMALI

Rupert Gole je človek z veliko začetnico za naš kraj in občino. Rojen je 17. septembra 1971 v Novem mestu. Otroštvo je preživel na Malem Cirkniku, kjer živi tudi danes. Zelo je aktiven na vseh področjih, velikokrat sodeluje z OŠ, KS, vodi Turistično društvo, sodeluje pri izdaji časopisa ŠentRUPERT, je svetnik KS Šentrupert v občinskem svetu v Trebnjem, veliko pa je tudi pripomogel k uspehu referendumu za samostojno občino Šentrupert. Na zadnjih lokalnih volitvah pa je bil izvoljen za prvega župana naše novoustanovljene občine. Težko bi naštel vse, kar počne, zato sem ga prosila za pogovor.

Izhajate z Malega Cirknika, tu ste preživali svoje otroštvo. Kaj bi nam lahko zanimivega povedali iz svojih mladih dni?

Naša domačija stoji precej na samem. V družini smo trije otroci – imam še mlajšo sestro in starejšega brata. Otroci smo tu imeli nek svoj svet, ki se je končal na obzorju. Spominjam se, da je bila moja razlaga o velikosti sveta nekako takšna, da je tam na obzorju, do koder vidim travnik, na koncu travnika je ograja, znotraj ograje se pase krava, naprej pa je le prepad v neskončno globino in to je konec sveta. Takrat sta bila še ata in mama – tako smo klicali dedka in babico – ki sta se ukvarjala z nami, medtem ko je mami delala v službi v Mokronogu. Z bratom sva po starosti narazen le 18 mesecev, sestra pa je od mene štiri leta mlajša. Predšolske dni smo tako preživeli ob igri in delu, ki ga na kmetiji ni manjkalo. Večkrat smo ušpicili kakšno vragolijo in potem seveda poslušali 'pridige'. Najtežje sem čakal počitnic. Takrat je iz Avstrije prišel bratranec Oliver in pri nas ostal cela dva meseca. To so bili nepozabni dnevi – seveda sem se tako tudi dobro naučil govoriti nemško, kar mi še danes prav pride. Izmislili smo si razne igre. Ker igrač iz trgovin nismo imeli, smo se po svoje znašli. Spominjam se, kako je bila ena izmed najbolj adrenalinskih iger spuščanje gume (pnevmatike) od tovornjaka po hribu navzdol. Na njivi pod hribom je vsakič čakal eden izmed nas s kolom iz vinograda in poskušal kol zadeti v luknjo gume, ki je mimo pridvela z neznanško hitrostjo. Če mu je uspelo, je kol navadno gumo prevrnil ali upočasnil in tako ni zdirjala v grapo, poraslo z grmovjem. Če mu to ni uspelo, je guma zdirjala naprej preko meje in odskočila od ceste kakšnih deset metrov visoko in končala v grapi, pri tem pa je pred sabo rušila vse, kar ji je bilo napoti. Vse skupaj je trajalo le nekaj deset sekund, potem pa jesledilo tisto, kar ni bilo več tako zabavno, bilo pa je neznanško težko – gumo smo namreč spet vlekli iz grape nazaj na hrib in celo zgodbo ponovili. Ko danes pomislim, kaj vse bi se lahko zgodilo ob tej igri, se mi naježijo dlake; takrat pa na to nismo niti pomislili ... Gotovo pa nas je varoval naš dobri angel, da smo vsi osta-

li celi in zdravi. Moje otroštvo ni tako daleč, pa vendar je bilo povsem drugačno, kot je otroštvo današnje mladine, ki je obremenjeno z vsemi mediji, računalniki, kitajskimi igračami in podobnimi pritlikinami sodobnega sveta.

Obiskovali ste Osnovno šolo dr. Pavla Lunačka v Šentrupertu, potem ste odšli na srednjo gradbeno šolo v Novem mestu ter nadaljevali študij na fakulteti za arhitekturo v Ljubljani, kjer ste prejeli študentsko Prešernovo nagrado. V teh letih ste si nabrali veliko izkušenj. Nam jih lahko predstavite?

Seveda je veliko izkušenj in izhajajo z različnih področij. Osnovna in srednja šola človeku dajeta predvsem izkušnje, ki vplivajo na njegov značaj, morda nazore in na odločitve o nadaljnji življenjski poti, lahko pa tudi že praktične življenjske izkušnje s strokovnih področjih. V srednji šoli sem si na strokovnem področju, na katerem danes delujem, pridobil praktične izkušnje pri delu, ki sem ga v vsakih počitnicah opravljal v Avstriji, da sem tudi zaslužil denar za šolanje. Delal sem na gradbiščih pri zidarjih in tesarjih. To delo mi je zelo koristilo za razumevanje konstrukcij in materialov tudi pri študiju na fakulteti. Večino izkušenj sem si nabral v zadnjih petnajstih letih, ko sem prišel s služenja vojaškega roka in pričel študij. Že takoj na začetku mi ni bilo dovolj le študij in sem vedno še nekaj počel 'za zraven'. Leta 1993 sem šest mesecev delal v biroju velikega arhitekta Marka Mušiča, še v istem letu sem dobil iz občine Sevnica povabilo, naj sodelujem pri projektu Celostni razvoj podeželja in obnove vasi (CRPOV), v istem letu sem tudi pričel z delom v skupini za izdelavo multimedijskega CD-Rom-a Novo mesto – 1995. Pred tem sem nekaj časa tudi delal v agenciji Interflash. Ko sem leta 1996 s partnerjema ustanovil podjetje T-media, sem za nekaj časa skoraj popolnoma zginil s fakultete, saj je bilo potrebno podjetje postaviti na noge. Ko je vse steklo, kot smo si želeli, sem se povrnil k študiju in dokončal tistih nekaj izpitov in diplomu. Dobro se spominim, kako sem imel slabo vest, ker sem nekaj časa delal povsem druge zadeve in je študij moral čakati.

Prvi izpit, ki sem ga moral narediti po vrnitvi na fakulteto, je bil predmet Industrijske zgradbe, ki ga je predaval prof. dr. Fedja Košir – takratni dekan Fakultete za arhitekturo. Rekel sem si, da bom v nalogu vložil vse svoje znanje in se potrudil, kar bo največ mogoče, rezultat pa bo pokazal, kje sem. Zelo me je namreč skrbelo, če sem preveč zamudil in ne bom tako dober kot moji sošolci. Za nalogo smo morali narediti projekt klinike za transplantacijo prašičjih organov. Ko je prof. Košir vrnil naloge, smo bili vsi zbrani v največji predavalnici na fakulteti. Na mizo je položil velik kup nalog, poleg kupa pa eno samo posebej – skoraj me je kap, ko sem videl, da je to moja naloga. Z vračanjem nalog je pričel na velikem kupu in vse po vrsti kritiziral in vračal študentom. Kar lezel sem pod klop, ker nisem vedel, kaj pomeni moja izločena naloga. Mislim sem, da bo morda kar po zraku priletela v mojo glavo ... Vendar ni bilo tako. Ko je profesor končal, je vzel v roko mojo nalogo in dejal: »Tole naj gre pa zdaj od enega do drugega in vsi dobro pogledajte, kako se to dela. To je edina naloga, kije narejena tako, kot je treba!« Izpod klopi sem spet zlezal nazaj in postajal vse višji ... takrat sem točno vedel, da moje trdo garanje ni bilo zaman in da sem prehitel svoje vrstnike v vseh pogledih. Naprej je šlo vse gladko. Za diplomsko nalogo sem prejel študentsko Prešernovo nagrado in zaprosil za status Mladega raziskovalca in štipendijo za doktorski študij. Tisto leto sem bil edini s fakultete, ki je štipendijo tudi dobil – imel sem namreč Prešernovo nagrado, kar je gotovo komisijo prepričalo, da si zaslužim podporo pri nadaljnjem študiju.

Skratka, izkušnje je ogromno, vsak dan pa prihajajo nove in nove.

Letos zaključujete podiplomski doktorski študij. Kakšen naziv boste s tem pridobili? Ali je s tem tudi konec vašega izobraževanja?

Naziv, ki ga bom pridobil, bo doktor arhitekturnih znanosti. Izobraževanje pa s tem prav gotovo ne bo končano. Moje nadaljnje izobraževanje bo predvsem usmerjeno v izpopolnjevanje na vseh področjih, ki me zanimajo in predstavljajo moj strokovni okvir, v katerem se gibljem.

Sedaj ste zaposleni na fakulteti. Kakšno delo opravljate in kakšne občutke imate kot nekdanji študent na tej fakulteti?

Na fakulteti sem zaposlen kot asistent v katedri za računalniško podprto projektiranje. Letos opravljam delo asistenta pri Stanovanjskih stavbah, ki jih predava prof. dr. Igor Kalčič, v naslednjem letu pa začnem z novim predmetom Digitalne metode in predstavitve. To, da nekdanji študentje postanejo asistenti in kasneje predstavljajo pedagoški kader, je na naši šoli kar pogost pojav, saj je to edina Fakulteta za arhitekturo v Sloveniji. V tujini je to dosti drugače. Od leta 1991, ko sem tu začel s študijem, nisem pravzaprav nikoli odšel, tako da se je moja študentska vloga kar nekako prelila v podiplomsko študentsko vlogo, ki je bila že združena z asistentsko vlogo. To, da sem bil tu študent, je gotovo pozitivno, saj dobro poznam, kako šola deluje in tako lahko bolje razumem in usmerjam študente, ki gredo skozi študijski program, skozi katerega sem tudi sam šel.

Vseskozi ste tudi mednarodno aktivni in tekoče govorite nemško in angleško. Delali ste v Bonnu in bili asistent na inštitutu v Rotterdamu. Kakšne izkušnje ste si tam pridobili?

V Bonn sem bil povabljen kot gostujoči raziskovalec in sem delal na področju razvoja platforme za poučevanje arhitektov in gradbenikov na daljavo (WINDS – Web based Intelligent Design Tutoring System). V Parizu sem leta 2001 predstavljal konzorciju 23. evropskih arhitekturnih in gradbenih šol simulacijo platforme za učenje na daljavo, ki smo jo pripravili na Šoli za arhitekturo v Ljubljani. Pravzaprav je bila moja naloga skrb za tehnološki del, prof. Janez Koželj je skrbel za vsebinski del. Simulacija je bila vseh vsem partnerjem v projektu in tako me je inštitut Fraunhofer, ki pa je bil v celotnem projektu zadolžen za izdelavo platforme, povabil v skupino raziskovalcev v Bonn. Ko sem odhajal v Nemčijo, sem mislil, da bom praktical predvsem nemščino, vendar je bil zaradi mednarodne ekipe raziskovalcev pogovorni jezik angleščina, kar pa mi je še bolj ugajalo, saj sem utrjeval znanje angleščine, ki danes še večkrat pride prav. Največ vredna izkušnja iz Bonna je bila prav gotovo izkušnja timskega dela. Bil sem eden izmed članov tima, ki je imel svojo nalogo in cilj. Vsak je moral opraviti svoje, vodja tima pa je moral vse ustrezno organizirati in motivirati vse sodelujoče. Vse to sem imel možnost spremljati in se ogromno naučiti. Nenazadnje pa sem se v Bonnu tudi

prvič srečal s tehnologijami mešane in pogobljene resničnosti, ki jih raziskujem v svoji doktorski disertaciji.

V Rotterdamu, na Berlage Inštitutu, kjer sem letos sodeloval pri izpeljavi dela podiplomskega študija za prve in druge letnike, pa sem si pridobil spet druge izkušnje – bolj na pedagoškem področju. Berlage Inštitut je eden izmed najslavnejših na področjih podiplomskih študijev arhitekture. Vsako leto sprejme le od 20 do 25 študentov, ki morajo s svojimi referencami dokazati, da si to mesto zaslužijo. Poleg tega je seveda potrebno plačati tudi visoko šolnino. Izkušnje, ki izhajajo iz te navezave, so povezane tudi z mednarodno mrežo uspešnih arhitektov, ki v Berlage Inštitutu predavajo. Osebo sem se srečal z mnogimi izmed njih in bil deležen njihovih pogledov in mnenj. S takšnimi pogovori človek lažje predstavlja tudi sebe.

Že v študijskih letih ste ustanovili lastno podjetje, ki letos praznuje 10. obletnico. S čim se vaše podjetje ukvarja?

Podjetje T-media d. o. o. je bilo ustanovljeno leta 1996. Že leta 1993 smo štirje prijatelji začeli delati pri projektu Novo mesto 1995. Takrat podjetja še ni bilo – bil je le cilj, da izdelamo prvi multimedijški CD-ROM na Dolenjskem, ki bo predstavitev Novega mesta skozi besedilo, zvočne zapise, video in animacije. Moja naloga je bila grafično oblikovanje uporabniškega vmesnika. Ostali trije so poskrbeli za programiranje in podatke. CD-ROM smo izdali leta 1995. Bil je opažen – tako doma kot mednarodno – in takoj nam je TV Slovenija ponudila, da pripravimo multimedijški CD za slovensko predstavnico na Eurosongu – takrat je bila to Regina. Projekt smo tudi dobili in ga realizirali v letu 1996 in je bil eden izmed prvih v podjetju, ki smo ga ustanovili trije izmed prejšnjih sodelavcev. Od leta 1996 naprej do leta 2004 je tako naše podjetje delalo vse multimedijske predstavitve za potrebe slovenskih predstavnikov na Eurosongu. To je tudi že del odgovora na vprašanje, s čim se podjetje ukvarja. Dejavnost podjetja je usmerjena predvsem na področja multimedijških in spletnih tehnologij – poenostavljeno: naprednih komunikacij. V podjetju je bilo izdelanih na desetine CD-ROM-ov in na desetine spletnih strani za velika in mala slovenska podjetja, nekaj pa tudi mednarodnih projektov. Pred kratkim sem svoj delež v podjetju prodal in v Ljubljani ustanovil novo podjetje Esplanada d. o. o., ki pa se ukvarja izključno z arhitekturo in vizualizacijami.

Vem, da ste ljubitelj starin, ki marsikomu nič ne pomenijo. Predvsem pa je v vas ljubezen do kozolcev. Predstavite nam svojo zbirko.

Toliko starin spet nimam, da bi se lahko imel za zbiratelja. Kupim kakšno staro omaro in kakšen star kos kmečke opreme. Zelo se bojim, da bo v roku od 20 do 30 let propadla večina kozolcev, ki pa so gotovo slovenska arhitekturna posebnost. Sam sem enega rešil in stoji pri meni doma. Nameravam kupiti še enega. Imel sem že takšne ideje, da bi kozolce, ki jim prete nevarnost, da se bodo porušili, odkupil in jih prestavil na varno. Za to pa človek potrebuje čas, denar, vse skupaj pa mora imeti tudi nek namen. V graščini na Veseli Gori je zelo bogata zbirka kmečkega orodja in opreme. Ta zbirka čaka, da bodo prostori ustrezno opremljeni in da se vrne na svoje mesto. To seveda ni moja zbirka, je pa pod skrbništvom Turističnega društva Šentrupert, katerega predsednik sem.

Kaj bi nam kot mlademu rodu položili na srce, dali popotnico za življenje?

Poslušajte glas srca, izberite poklic, v katerem boste res uživali, potem pa se temu posvetite z vsem srcem in energijo – denar in uspeh bosta prišla sama po sebi. Kar boste dajali, boste prejeli. Zavedajte se, da resnično bogastvo ne tiči v besedi imeti, ampak v besedi dati!

Sedaj ste postali župan. Kakšen napredek vidite v samostojni občini Šentrupert?

Veliko potujem po svetu in obiskujem tudi kraje, ki so po velikosti zelo primerljivi s Šentrupertom – na žalost pa ne tudi po urejenosti kraja, gostinski in turistični ponudbi. Želim si – in ne vidim nobenega tehtnega razloga, da do tega ne bi prišlo – da bi Šentrupert z okolico postal zgledna turistična točka za domače in tuje goste. Če pogledamo dovolj daleč naprej in malo širše – ne samo v Evropo, ampak tudi v svet – je prihodnost gotovo v turizmu kot glavni gospodarski panogi. Celotna stara Evropa bo po mojem v nadaljnjih desetletjih postala turistično privlačna in bo privabljala azijske, indijske, ameriške, ruske in ostale turiste s celega sveta. Evropa je v primerjavi s svetom neznanjsko majhna. Pomislite! Če samo 1% kitajskih turistov obišče Slovenijo, jih dobimo preko deset milijonov. Šentrupert mora biti pripravljen na te prihajajoče čase v vseh pogledih – in to je moja naloga in želja za prihodnost.

Nina Zaplatar, 8. b, mentorica Janja Jerovšek

PETOŠOLCI SO SE PREDSTAVILI

To sem jaz

Sem Gašper Gole,
mojster za vse.
Mamico dražim,
se pred sestrico važim.

Ati moj ponosen je,
če moja glava na mestu je.
Urne moje so noge,
jezik moj podmazan je.

Zjutraj zgodaj se zbudim
in v šolo odbrzim.
Nisem brihtne prav glave,
zato moram učiti se.

Gašper Gole

Takšen sem

Velike oči, rjavi lasje,
širok nasmeh in veselo srce.

Ko mi je dolgčas, prijatelje obiskujem,
gledam TV ali okolico raziskujem.

Včasih kisel, največkrat pa vesel obraz,
vse to – in še več – sem jaz!

Jan Ramovš

Takšen sem

Borut je moje ime,
na igrišču za nogomet najdete me.
Ko s kolesom skozi ovire ne drvim,
pa s harmoniko sosede budim.

Za računalnikom in z glasbo
si krajšam vsak dan,
zraven pa pico grizljam,
tako si polepšam dan.

Borut Tršinar

Taka pač sem

Nisem rana ptica,
da bi se zbudila,
tudi nima krila,
da bi se branila.

Včasih kaj zapojem,
da mi je lepo,
vedno v rokah srečo nosim,
da mi ni hudo.

Kot ptica bi letela,
da bi ves svet objela,
da bi vam zapela:
Rada bi še dolgo živela!

Petra Jerič

Takšna sem

Ko se prebudim,
v postelji crkljati si želim.
Tako se mi ne da vstati,
ker mi bolj ugaja spati.
Čez nekaj časa mami zakriči:
»Punca, vstani, v šolo se mudi!«
Ko zaslišim, kaj govori,
sem že pokonci v kopalnici.
Viki krema zjutraj prija mi,
toplo mleko pa ostane v skodelici.
Nato v šolo odhitim,
Tam se marsikaj naučim,
doma pa snov ponovim.
Ko povadim še klavir,
se začne ponovno dir:
Hitro moram ven oditi,
ker me čaka lačna Kitty;
moram jo nahraniti
in se z njo sprehoditi.

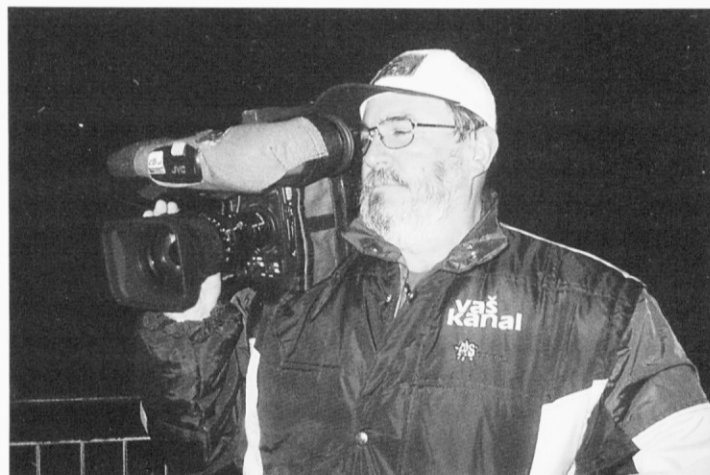
Včasih sem prijazna dobrovoljka,
včasih za delo prostovoljka,
včasih pa si želim daleč uiti,
da mi doma ne baje težiti.

Ida Brcar

Mentorica
Janja Jerovšek

TELEVIZIJA VAŠ KANAL
IN SNEMALEC JANEZ JANEŽIČ
ŽELITA VSEM GLEDALCEM,
DA PREŽIVITE V LETU 2007
PRIJETNE URICE OB GLEDANJU NAŠEGA PROGRAMA!
OSTANITE ZVESTI GLEDALCI
VAŠEGA KANALA,
JAZ PA BOM TUDI V PRIHODNJE
Z VESELJEM SODELOVAL
Z OBČINO ŠENTRUPERT!

Janez Janežič

Kulturni utrip

SLOVENSKI OKTET TRETJIČ V ŠENTRUPERTU

Damjana Zupan

Ljudska pesem Pri farni cerkvi je bila prva pesem, ki je 27. septembra 1951 zazvenela iz ust takrat ustanovljenega Slovenskega okteta. To se je zgodilo po znameniti avdiciji, ko je na pobudo slovenskih izseljencev v Združenih državah Amerike Ministrstvo za kulturo v sodelovanju s Slovensko izseljeniško matico izbralo osem pevcev, ki – skupaj z dediči v kasnejših letih - vse odtlej prispevajo k prepoznavnosti Slovenije v svetu in obenem zaznamujejo slovensko pevsko kulturo. Le osem pevcev (dva prva tenorja, dva druga tenorja, dva baritona in dva basa) je bilo izbranih zgolj zaradi omejenosti finančnih sredstev, vendar je zasedba, ki danes deluje kot kulturno društvo, postala vzor preko stotim oktetom v Sloveniji, ki so nastali prav zaradi Slovenskega okteta.

Slovenski oktet je že trikrat došel nastopal tudi v Šentrupertu. Prvič smo ga slišali v aprilu 1975 v šoli, na znameniti razstavi slikarja in arhitekta Borisa Kobeta; drugič so peli pri nas ob 500-letnici gotske cerkve, v juniju 1997, nazadnje pa smo jih slišali prav tako v cerkvi sv. Ruperta, 20. oktobra 2006, ko so dva dni pred volitvami za župana zapeli v čast novim časom občine Šentrupert. Tokrat so peli v zasedbi, ki obstaja zadnja štiri leta: Andrej Ropas, Vladimir Čadež, Janez Triler, Rajko Meserko, Jože Vidic, Primož Dekleva, Matej Voje in Janko Volčanšek. Basist Janko Volčanšek, zaposlen kot profesor petja na Srednji glasbeni šoli v Ljubljani in na Glasbeni šoli v Krškem, zelo uspešen tudi kot solist na recitalih in koncertih z orkestri doma in v tujini ter dobitnik državnih in mednarodnih pevskih nagrad, nam je v pogovoru še bolj približal Slovenski oktet.

Slovenski oktet je že trikrat – v različnih zasedbah – nastopal v Šentrupertu. Kakšna so bila tokratna pričakovanja in s kakšnimi vtisi ste zapustili Šentrupert?

Vtisi so bili enkratni. Bili ste odlična publika in tudi sam koncert je bil z naše strani zelo v redu izveden, čeprav smo se pripeljali v Šentrupert direktno z nastopa, ki smo ga imeli v Mozirju. Občutki so bili lepi, cerkev je zelo akustična, tako da je bil koncert posebno doživetje tudi za nas.

Dober mesec dni po nastopu v Šentrupertu, 27. novembra, ste v Slovenski filharmoniji s koncertom proslavili 55-letnico obstoja okteta ...

Z umetniškimi vodjem smo se odločili, da bo koncert vseboval v glavnem priljubljene skladbe slovenskih skladateljev, po katerih je oktet od nekdaj poznan. Nekaj je bilo skladb, ki so bile napisane posebej za Slovenski oktet. Odziv je bil tak, da smo čez 14 dni morali ponoviti koncert, ki je bil tudi razprodan.

Katere so pesmi, ki so še posebej priljubljene med vašo publiko?

Zelo dobro so sprejete koroške narodne pesmi, Kernjakove priredbe, kot sta Mojce in Katrc. Na splošno publika pričakuje, da bo slovenski oktet gojil tradicijo slovenskih pesmi. Čeprav je na našem repertoarju vse – od renesanse do moderne glasbe, imamo čudovit sakralni program, tudi v zabavnejše vode se podajamo – pa pričakujejo od nas slovensko pesem in to tudi moramo gojiti in nadaljevati. Od nekdaj je oktet promoviral tudi slovensko umetno glasbo in načrtujemo, da bi zopet obudili sodelovanje s skladatelji.

Današnja zasedba deluje zadnjih osem let. Kakšna so bila merila pri izboru v najnovejšo zasedbo?

Ko se je prejšnja generacija leta 1996 poslovila, se je takratni umetniški vodja Anton Nanut odločil, da je škoda, da bi se s staro generacijo ta pojem zaključil in je takrat sklical avdicijo za izbor pevcev, ki bi nadaljevali to tradicijo.

Koliko pevcev se je prijavilo na avdicijo?

Precej je bilo povabljenih. Iz zasedbe, ki je nastala leta 1996, je sedaj samo še pet članov, jaz sem prišel zadnji, leta 2002. Ta zasedba se je ustalila in imamo tudi sami občutek, da se zelo dobro ujamemo.

In kakšni so občutki, ko je pevec sprejet v oktet s tako znamenito dediščino?

Občutki so vsekakor nekaj posebnega. V bistvu sem bil povabljen v to skupino že prej. Dr. Mirko Cuderman, ki je bil takrat umetniški vodja, me je prosil, da bi prišel v oktet že prej, vendar zaradi obveznosti na Akademiji za glasbo takrat tega enostavno nisem mogel sprejeti, ker sem se zavedal, da za tako renomirano skupino ne

bi mogel dati vsega od sebe. Ko se je leta 2002 menjala basovska zasedba, so se spet spomnili name in takrat sem z največjim veseljem povabilo tudi sprejel.

Kako pogosti in kje so vaši koncerti – včasih je imel oktet tudi po 200 koncertov na leto?

Dvesto jih ni, kakšnih sto jih imamo pa tudi še sedaj. Precej koncertiramo, posebno december je poln. Letos smo bili v Ameriki, tudi v Londonu smo gostovali in na različnih festivalih: Budimpeštanski pomladanski festival, poletni Salzburški festival, Dubrovniški festival ...

Oktet je bil ustanovljen na pobudo ameriške izseljenske skupine.

Izseljenska skupina je dala pobudo za ustanovitev, da bi slovensko petje prišlo tudi na ono stran Atlantika.

Ste se ob obisku v Ameriki kaj srečali z njimi?

Ja, saj so nas oni povabili. Imeli smo štiri koncerte in še nekaj priložnostnih nastopov in to v desetih dneh, tako da je bilo vsak dan nekaj. Samo vozili smo se, bili

smo v Clevelandu, Chicagu, Milwaukeeju ... to je precej daleč naražen. Vendar pa koncerti niso bili namenjeni zgolj Slovencem, saj smo imeli koncerte, namenjene promociji slovenske kulture v Ameriki ob 15. obletnici osamosvojitve Republike Slovenije.

Kako usklajujete koncerte s poklicnimi in družinskimi obveznostmi?

Včasih precej težko. Kljub vsemu smo amaterska skupina. Sicer smo vsi več ali manj profesionalci, kar se glasbe tiče, ampak kot skupina smo pa le amaterji, ne živimo od tega, in še dobro, da imamo razumevanje delodajalcev. Je pa včasih težko.

Kakšna je vloga vašega umetniškega direktorja, dr. Mirka Cudermana, ki je z vami od leta 2000?

Tako kot tudi doktor sam večkrat pove, je njegova vloga svetovalna. Kljub temu je res, da smo

vsil več ali manj profesionalci, tudi sami oblikujemo interpretacijo, tako da nam on da svoje ideje, predloge, kako bi kakšna pesem najboljše zazvenela. Sodelujemo tudi pri oblikovanju programa.

Imate v skupini koga, ki je glavni, ali ste to kar vsi?

Jože Vidic je vodja okteta, in to že od samega začetka leta 1996, kar je določil že takratni umetniški vodja.

Kakšna je njegova vloga?

Vodi nas na koncertih. Ko se dogovarjamo za program in interpretacijo, je demokracija, a ko smo na odru, tega ne sme biti. Prej se dogovorimo za obliko interpretacije, na odru pa mora biti nekdo, ki vodi idejo in to je on.

Kdo skrbi za to, da glasovi ohranjajo kondicijo?

Za to mora pa kar vsak sam poskrbeti.

Kaj ohranja glas v dobri kondiciji?

Dobro je, da se upoješ vsak dan, tudi kadar ti ni treba peti. Potem pa tiste standardne, ki se jih držimo ali pa tudi ne in ki jih priporočajo tudi zdravniki: čimmanj kajenja, gaziranih pijač, kave, orehov ...

Kaj pa šali okrog vratu?

To pa ni predlog zdravnikov, to je nek stereotip! Sicer pa je šal v mrazu zelo uporaben.

Kako pogosto se člani okteta dobivate na vaji?

Načeloma se dvakrat na teden za dve uri dobimo v Ljubljani, če so potrebe, tudi večkrat.

Kakšni pa so načrti Slovenskega okteta?

Kar precejšnji. Mislim, da bo še v tem letu izšla zgoščenka, ki smo jo natisnili za Ameriko in smo jo

že tam razprodali, tako da smo jo za naš trg še malo oblikovali. Načrti so tudi za sakralno zgoščenko, ker je veliko povpraševanje, predvsem v tujini. Zaenkrat imamo posnete tri zgoščenke in na vseh so slovenske pesmi. Če greš v tujino, jih zanima tudi kaj drugega, sploh, ker tam pojemo drug program. Že prej sem omenil malo bolj zabavnejše vode: v letih pred drugo svetovno vojno je delovala v Nemčiji zelo znana skupina Comedian Harmonists. To je bila vokalna skupina petih pevcev in pianista, ki so peli zelo znane pesmi. Njihove najpopularnejše pesmi je po našem naročilu v slovenščino odlično prevedel gospod Jože Humer, tako da bomo te priredbe peli v slovenskem jeziku s klavirjem. S tem programom bomo skušali povečati prepoznavnost Slovenskega okteta tudi v krogih, ki do sedaj niso poslušali naše glasbe.

VIRTUOZ NA KONCERTNI HARMONIKI MARKO HATLAK

V letošnji jeseni se je v Šentrupertu zvrstilo toliko kulturnih dogodkov, da je bilo včasih kar težavno, če si se hotel vseh udeležiti. Letos smo tudi prvič v Šentrupertu počastili 3. december, rojstni dan Franceta Prešerna, imenovan *Ta veseli dan kulture*. Šentruperski župan Rupert Gole nam je za ta dan ponudil vrhunskega umetnika na koncertni harmoniki Marka Hatlaka.

Kdor je videl Marka Hatlaka s harmoniko, je morda celo pomislil, češ da ta instrument ne sodi v cerkev svetega Ruperta, kamor je organizator vabil. Kdor pa je bil na koncertu, je lahko samo ugotovil, da nikjer drugje ne bi instrument tako prišel do izraza kot prav tu.

Komaj 26-letni svetovni prvak mag. Marko Hatlak nam je predstavil harmoniko v novih razsežnostih. K njej se je približal kot k ljubljene mu dekletu; z osebnim odnosom do harmonike je izvabil iz nje melodije, kakršnih doslej nismo poznali. Verjetno bomo odslej na harmoniko gledali tudi z drugačnimi očmi.

Vsekakor je Marko Hatlak s svojim poglobljenim igranjem v vseh poslušalcih ustvaril prazničen občutek, primeren za 206. obletnico rojstva našega največjega pesnika Franceta Prešerna.

Jože Zupan

GLASBA NAJDE POT DO SRCA

Koncert moškega pevskega zbora Zarja iz Trbovelj in Moškega pevskega zbora vinogradnikov Šentrupert z gosti – učenci Glasbene šole Trebnje

Glasba nam pomaga premagovati ovire, uto-pi bolečino in prežene skrbi ter najde pot do srca, kamor prinese radost in veselje.

V Šentrupertu se je december začel v prijetnem prazničnem vzdušju glasbe in druženja ob kozarčku dobre kapljice.

V petek, 1. decembra, je imel v telovadnici Osnovne šole dr. Pavla Lunačka Šentrupert koncert Moški pevski zbor vinogradnikov Šentrupert, ki bo prihodnje leto slavil deseto obletnico obstoja. Zbor že od vsega začetka vodi Venčeslav Zadravec. Nastopajo na različnih

proslavah, občinski reviji, na Taboru slovenskih pevskih zborov v Šentvidu, na tednu cvička Dolenjske, so pa tudi organizatorji prireditve *S pesmijo na Veselo Goro*. Tudi tokrat so se izkazali z občutenim izborom pesmi in s pristrčno interpretacijo.

Goste večera so bili moški pevski zbor *Zarja* iz Trbovelj in učenci Glasbene šole Trebnje z mentorji in magistro Damjano Zupan.

Moški pevski zbor Zarja iz Trbovelj letos slavi 75-letnico obstoja. Njegovo delovanje je bilo ves čas zelo plodno. Prejeli so več priznanj, nagrad in plaket, med njimi občinsko Gallusovo priznanje in srebrni znak za delo na kulturnem področju. V zboru prepeva 24 pevcev, vodi pa ga zborovodja Blaž Rojko, tudi sam odličen pevec. Njihovo ubrano petje je prepričalo še

tako zahtevnega poslušalca.

Odličen glasbeni nastop pa so izvedli tudi učenci *Glasbene šole Trebnje*. Nastopili so:

- Gaja Brezovar in Rebeka Breznikar s flavto,
- Gašper Gole s harmoniko,
- Alma Zupan z violino, na klavirju jo je spremljala magistra Damjana Zupan,
- kvintet klarinetov: Ana Anderlič, Matej Kopar, Domen Kukenberk, Daniela Metelko in mentor Boštjan Dimnik,
- trio: Aljaž Hrastar in Matej Pekolj na diatonični harmoniki ter mentor Miroslav Dizdarevič na kontrabasu.

Koncert je povezovala Simona Koščak, profesorica nemščine na OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert.

Simona Koščak

SLOVENSKI VEČERI V KRALJESTVU ZLATOROGA

Ema Krška

PRIPRAVLJAMO SREČANJE BIVŠIH ZAPOSLENIH V TOVARNI ŠIVALNIH STROJEV NA MIRNI

Za mnoge krajanje in bivše zaposlene v nekdanji Tovarni šivalnih strojev na Mirni bo to zanimiva novica.

Predavnimi, več kot 50 leti, je bila na Mirni ustanovljena omenjena tovarna, ki je dajala zaposlitev mnogim Mirenčanom in še mnogim drugim iz Mirnske doline ter širše okolice – celo iz Trebnjega, Novega mesta, Sevnice in drugod. Žal je tovarna prenehala delovati, nadomestile so jo druge tovarne.

Torej je čas, da se po toliko letih srečamo bivši sodelavci in obudimo lepe spomine, prijateljstva in vezi, ki so bile stekane in nas na nek način še vedno družijo.

Tako je razmišljalo sedem veteranov, bivših zaposlenih; dogovorili smo se in ustanovili začasni organizacijski odbor – z eno samo nalogo: da izpeljemo srečanje v zadovoljstvo vseh.

Namen tega srečanja je tudi opozoriti današnjo javnost na vrednote in vpliv, ki ga je imela tovarna za takratni razvoj gospodarstva v Mirnski dolini. Nesporno je namreč, da je TŠS v svoji dejavnosti dosegla pomembne gospodarske uspehe, izšolala številne kadre na kovinarskem in strojnem področju, hkrati pa vzpodbudila rast in razvoj novih tovarn v dolenski regiji.

Cilj organizacijskega odbora je, da v prvem četrtletju novega leta izpelje to srečanje.

Najprej smo se lotili zbiranja podatkov o še živčih bivših zaposlenih; bilo pa je že od vsega začetka težavno, ker ni na voljo ustreznih dokumentov, saj ni več arhiva. Čeprav so bila vsestranska prizadevanja, še nimamo popolnega seznama. Zato vljudno prosimo vse bivše zaposlene, da se javite tajništvu v TOM Oblazinjeno pohištvu Mokronog na telefonsko šte-

vilko 07 34 98 100; tako bomo lažje prišli do popolnega seznama.

Organizacijski odbor bo pripravil podroben program srečanja. Med drugim bo v tem času izšel Zbornik o zgodovini Tovarne šivalnih strojev, kjer bodo objavljeni že pozabljeni dogodki, dokumenti, osebna pričevanja, računamo pa tudi na slikovno gradivo.

Po pripravah ter v sodelovanju s podporniki, donatorji in drugimi prijatelji bodo vsi nekdanji sodelavci pravočasno obveščeni – naša želja je, da bi se zbrali v čim večjem številu!

S prisrčnimi pozdravi!

Član organizacijskega odbora **Franci Bartolj**

DRUŠTVO OZARA

Ozara Slovenija - Nacionalno združenje za kakovost življenja - je društvo, namenjeno osebam s težavami v duševnem zdravju, ljudem v duševni stiski in njihovim svojcem. Svojo enoto ima Ozara tudi v Novem mestu, ki deluje za celotno dolensko regionalno področje, med drugim tudi za področje občine Šentrupert.

Leta 2006 smo se z gostovanjem v Trebnjem približali občanom Trebnjega, Mokronoga in Šentruperta. Gostujemo v prostorih **Centra za socialno delo Trebnje**, na **Golievem trgu 11**.

Ob **ponedeljkih** (dvakrat mesečno) **od 10. do 12. ure** nudimo uporabnikom **individualne storitve**, ob **torkih** (dvakrat mesečno) **od 10. do 11. ure** pa se odvija **skupina za samopomoč**.

Med **individualne storitve** spadajo: razgovori, svetovanje, izdelava individualnega načrta, kakor tudi **terensko delo** – obisk uporabnikov na njihovem domu ali v okolju, kjer želijo prejemati naše storitve.

Skupina za samopomoč je namenjena vsem tistim, ki jih povezuje skupna izkušnja; le-ta se nanaša na težave v duševnem zdravju. Člani se pogovarjajo o vseh vprašanih in

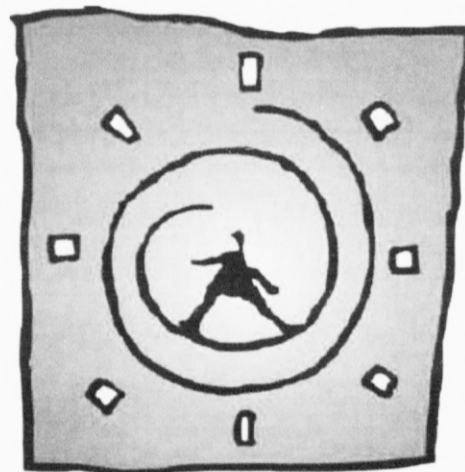
težavah, ki jih imajo v vsakdanjem življenju.

Ostale storitve, ki jih nudimo, se odvijajo na sedežu društva Ozara - enota Novo mesto na Rozmanovi 10. Enkrat mesečno poteka **Klub svojcev**, ki je namenjen medsebojni podpori svojcev ljudi s težavami v duševnem zdravju. Tisti, ki želijo kakorkoli prostovoljno prispevati na področju duševnega zdravja, pa se lahko včlanijo v naš **klub prostovoljcev**.

Organiziramo tudi različne **prostočasne dejavnosti**: pohodniška skupina, telesna vadba v fitnesu, literarni krožek, kreativne delavnice idr. Namen prostočasnih dejavnosti je kvalitetno preživljanje prostega časa in druženje.

V Novem mestu deluje tudi **stanovanjska skupina**. V njej bivajo polnoletne osebe s težavami v duševnem zdravju in nimajo urejenih bivalnih razmer, ne zmorejo živeti sami ter nimajo nikogar, ki bi zanje skrbel. Bivanje v stanovanjski skupini omogoča prehod v samostojno življenje ter boljšo vključenost v socialno okolje.

Vse naše storitve so **brezplačne**. Z njimi želimo prispevati k večji kvaliteti življenja in k boljšemu duševnemu zdravju vseh občanov Dolenjske. Če vas zanimajo boljše informacije, ste vabljeni, da se ogledate v Novem

ozara[®]

mestu na **Rozmanovi 10**. Uradne ure imamo **od ponedeljka do četrтка od 9. do 15. ure**, lahko pa nas pokličite na tel. št.: **07- 39 42 661** ali na mobilno št.: **031 - 523 722**.

Vesna Alapović, univ. dipl. soc. del.

UPORABA PIROTEHNIČNIH IZDELKOV

V preteklih letih je bilo v Sloveniji večje število ljudi huje ali lažje telesno poškodovanih, ker so bili neprevidni ali lahkomišelniki z ravnanjem s pirotehničnimi izdelki. Posledice takšnih ravnanj so največkrat opečeni prsti, razcefrani in odtrgani udi. Pogoste so tudi poškodbe obraza in oči. Ker tudi letos pričakujemo povečano uporabo pirotehničnih izdelkov v mesecu decembru, še posebej v prazničnih dneh, smo pripravili nekaj osnovnih napotkov.

Čeprav imajo pirotehnični izdelki tudi negativne učinke, se v času božičnih in novoletnih praznikov mnogi ne morejo upreti pokanju s petardami in z drugimi pirotehničnimi izdelki.

Pirotehnični izdelki po Zakonu o eksplozivu so:

- razred I – pirotehnične igrače;
- razred II – izdelki za male ognjemete;
- razred III – izdelki za srednje ognjemete;
- razred IV – izdelki za velike ognjemete;
- razred T1 in razred T2 – pirotehnični izdelki za tehnične namene.

Pirotehnični izdelki razreda I, II, T1 in T2 so v prosti prodaji, za nakup pirotehničnih izdelkov razredov III in IV pa je potrebno dovoljenje.

Prodaja in uporaba pirotehničnih izdelkov razreda I in II sta dovoljeni mladoletnikom do 15. leta starosti, vendar le pod nadzorstvom staršev ali skrbnikov.

Prepovedana je:

- predelava pirotehničnih izdelkov zaradi povečanja učinka,
- uporaba v drugih predmetih,
- lastna izdelava pirotehničnih izdelkov ali zmesi,
- preprodaja pirotehničnih izdelkov.

Uporaba pirotehničnih izdelkov razreda I in II – glavni učinek je pok – je dovoljena le v času od 26. decembra do 2. januarja.

Pirotehničnih izdelkov ni dovolje-

no uporabljati:

- v strnjenih stanovanjskih naseljih,
- v zgradbah in vseh zaprtih prostorih,
- v bližini bolnišnic,
- v prevoznih sredstvih za potniški promet,
- na javnih shodih ali javnih prireditvah.

Za ugotovljene kršitve Zakona o eksplozivih, ki se nanašajo na nepravilno uporabo pirotehničnih izdelkov, bodo policisti na kraju, ko bodo prekršek osebno zaznali, kršiteljem izrekli globo 100.000,00 SIT oziroma bodo prekrški obravnavani pred prekrškovnim organom policije oziroma bodo zoper kršitelje podani obdolžilni predlogi pristojnim sodiščem za prekrške. Za prekršek so odgovorni tudi starši ali skrbniki, če dovolijo ali dopustijo, da mladoletniki uporabljajo pirotehnične izdelke brez njihovega nadzorstva.

Policisti Policijske postaje Trebnje bomo tudi letos med osnovnošolci izvedli preventivno akcijo »BODI ZVEZDA – NE MEČI PETARD«; njen namen je seznanjanje otrok o nevarnosti uporabe pirotehničnih izdelkov. Preventivne vsebine, povezane s problematiko posledic pirotehniko, so objavljene tudi na spletni strani Policije (www.policija.si), v rubriki »PREVENTIVA, JAVNI RED IN MIR«.

V času prehoda v leto 2006 smo na območju Policijske postaje Trebnje beležili eno nesrečo s pirotehničnimi izdelki, v kateri je bila ena oseba telesno poškodovana.

Policisti Policijske postaje Trebnje bodo v prazničnih dneh namenjali posebno pozornost ugotavljanju predpisanih prekrškov in bodo ob ugotovljenih nepravilnostih ukrepali v skladu z veljavnimi predpisi in s pristojnostmi.

Želimo, da bi bilo pokanja čim manj, da bi ljudje v miru in varno preživeli prihajajoče praznike.

**SKUPAJ ZA VARNOST
VAŠA POLICIJA**

REPUBLIKA SLOVENIJA
UPRAVNA ENOTA TREBNJE
Goliev trg 5, 8210 Trebnje

Oddelek za upravne notranje zadeve

Telefon: (07) 348 22 52, telefaks: (07) 348 22 70,

<http://www.upravneenote.gov.si/trebnje/>, e-pošta: ue.trebnje@gov.si

OBVESTILO: DRUŠTVA SO DOLŽNA SPOROČITI UPRAVNIM ENOTAM PODATKE O ZASTOPNIKI

Zakon o društvih (Uradni list RS, št. 61/2006), ki je pričel veljati 28. junija 2006, določa, da morajo vsa društva v roku šestih mesecev, to je do 28. decembra 2006, upravnim enotam, kjer so vpisana v register društev, sporočiti podatke o zastopnikih društev.

O navedeni določbi zakona smo društva že obveščali preko spletne strani Upravne enote Trebnje in v lokalnih časopisih. Ker pa bo rok za sporočilo podatkov o zastopniku društva kmalu potekel, podatkov o zastopnikih društev pa smo do sedaj prejeli za zelo malo registriranih društev, ponovno pozivamo vsa društva, da sporočijo **podatke o zastopniku društva** in sicer:

- osebno ime
- EMŠO oz. datum rojstva in spol
- državljanstvo
- naslov stalnega oziroma začasnega prebivališča, če zastopnik v Sloveniji nima stalnega prebivališča

Podatkov o zastopnikih ni mogoče pridobiti iz drugih evidenc, zato jih morajo društva sama sporočiti. Na podlagi obvestila društva bo pristojni registrski organ podatke o zastopniku vpisal v register društev. Dodatna pojasnila so vam na voljo na sedežu Upravne enote Trebnje, Goliev trg 5, Trebnje:

- na Oddelku za upravne notranje zadeve Upravne enote Trebnje, soba št. 27, kontaktni osebi sta: Vida Barle in Tadeja Merkun, dosegljivi na tel. št. (07) 348 2277 in na tel. št. (07) 348 2278 ter
- na Oddelku za občino upravo in skupne zadeve, soba št. 4, kontaktna oseba je Darinka Mlakar – Korpar, dosegljiva na tel. št. (07) 348 2258

**UPRAVNA ENOTA
TREBNJE**

Trebnje, november 2006

REPUBLIKA
SLOVENIJA

MINISTRSTVO ZA KMETIJSTVO,
GOZDARSTVO IN PREHRANO

NOSILCI KMETIJSKIH GOSPODARSTEV, POZOR! NOVO PRI VPISU GERK-ov

Obveščamo vas, da je - v skladu z novim Pravilnikom o registru kmetijskih gospodarstev (Uradni list RS, št. 121/2006) - od 2. decembra 2006 dalje pri vpisu, izbrisu ali spremembi površine GERK-ov treba predložiti izjavo o kmetijskih in gozdnih zemljiščih v uporabi.

V izjavi morate navesti tiste katastrske parcele, na katerih ležijo GERK-i, ki so predmet vpisa v evidenco GERK.

S podpisom izjave jamčite, da imate pravico do uporabe navedenih zemljišč. Podpisana izjava je pogoj za vpis oz. spremembo GERK-a.

Obrazec 'Izjava o kmetijskih in gozdnih zemljiščih v uporabi' je dostopen na spletni strani ministrstva: <http://rkg.gov.si/GERK/> ter na upravnih enotah.

Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano

UPRAVNI ENOTI TREBNJE BRONASTA DIPLOMA ZA POSLOVNO ODLIČNOST ZA LETO 2006

Upravna enota Trebnje je teritorialni organ državne uprave, ki na lokalni ravni predstavlja in izvršuje pomemben del nalog, pri katerih imajo državljani in državljanke, podjetniki in gospodarstvo opravka z državo, njenim pravnim redom in njeno oblastjo in jo - seveda - po učinkovitosti, sodobnosti in prijaznosti tudi ocenjujejo. Zaradi tega daje upravna enota pri svojem poslovanju poudarek na kakovosti svojega delovanja.

Upravna enota Trebnje je od leta 2002 intenzivno razvijala celovito obvladovanje kakovosti svojega upravnega in drugega dela. Uporablja je različne pristope vzpostavljanja, spremljanja, razvijanja in spreminjanja sistemov kakovosti s posameznimi orodji, standardi in modeli. Pri tem pa je iskala možnosti povezovanja, dopolnjevanja in okrepitve njihovega delovanja na uspešnost organizacije. Najpomembnejši element dodatne vrednosti, ki jo predstavlja kakovostna organizacija, pa so zaposleni s svojo etično in kulturno naravnostjo, da cilje kakovosti prepoznajo, so usposobljeni krmiliti procese sprememb in z lastno naravnostjo vzpostavljajo navdušenje in soglasnost za doseganje boljšega poslovanja.

Z željo, da bi se delo vseh sodelavk in sodelavcev na področju celovitega obvladovanja kakovosti prepoznalo in priznalo, prav tako pa, da bi z ozadjem, s katerim se ocenjujejo odlični, ocenili naše preteklo delo in zavezanost ciljem kakovosti in s tem dobili odgovore in izhodišča za delo v prihodnje, smo se že v letu 2004 kot ena izmed 14 organizacij odločili za prijavo na razpis pilotnega projekta Priznanje Republike Slovenije za poslovno odličnost v javni upravi (PRSPo)

PRSPo je najvišje državno priznanje za dosežke na področju kakovosti proizvodov in storitev in kakovosti poslovanja kot rezultata razvoja znanja in inovativnosti. PRSPo je skladen z evropsko nagrado za kakovost - »European Quality Award« (EQA), ki jo od leta 1992 podeljuje Evropski sklad za upravljanje kakovosti - »European Foundation for Quality Management« (EFQM). Glavni namen PRSPo je spodbujanje organizacij k uvajanju sistemov sodobnega, učinkovitega in celovitega doseganja kakovosti, kar poteka prek nabora in izbora najboljših v posameznih kategorijah priznanja. Projekt PRSPo poteka pod okriljem Ministrstva za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo, Urad za meroslovje.

V letu 2006 pa smo se na podlagi doseženih predhodnih rezultatov odločili za sodelovanje v rednem razpisu Priznanja Republike Slovenije RS za poslovno odličnost, kjer smo prejeli bronasto diplomu za sodelovanje v procesih ocenjevanja PRSPo za leto 2006 v kategoriji organizacij na področju javnega sektorja. Bronasta diploma pomeni doseganje nivoja odličnosti nad 350 točk.

Vlogo za PRSPo je ocenila ocenjevalna skupina, ki je bila sestavljena iz treh članov s področja gospodarstva in državne uprave in jo je imenoval odbor za PRSPo, ki predstavlja najvišji organ odločanja v sistemu, saj podeljuje priznanja in imenuje ocenjevalno komisijo. Nad delom ocenjevalne komisije je bedela razsodniška skupina. Izmed prijavljenih organizacij smo glede na nivo doseženih točk bili izbrani za obisk ocenjevalcev na lokaciji, ki je bil izveden 19. septembra 2006, in tako dali ocenjevalcem priložnost, da poleg preverjanja dejstev in razjasnitve

morebitnih vprašanj, ki so se jim ob branju naše vloge zastavljala, začutijo tudi klimo naše organizacije.

Odbor PRSPo je na seji dne 18. oktobra 2006 potrdil rezultate PRSPo in jih je predstavil v poročilu v obsegu 34 strani, ki ga je prejelo vodstvo organizacije. Poročilo predstavlja tudi najvišjo dodano vrednost za vodstvo organizacije, saj vsebuje bistvene prednosti in priložnosti za izboljšave, ki bodo temelj za napredek in uvajanje stalnih izboljšav v upravni enoti.

Slavnostna podelitev diplom za sodelovanje v PRSPo je potekala 6. decembra 2006 v Linhartovi dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani. Diplome za področje javnega sektorja je podelil dr. Gregor Virant, minister za javno upravo, med drugimi jo je dobil tudi mag. Milan Rman, načelnik Upravne enote Trebnje.

Upravna enota Trebnje pa z doseženimi cilji gleda tudi v prihodnost. S svojimi različnimi pristopi obvladovanja kakovosti je vzpostavila visoke standarde in cilje upravnega in drugega dela. V prihodnje želi ohraniti stabilizacijo svojih rezultatov in slediti usmeritvam nadaljnega spreminjanja javne uprave. Resnična vrednota dobrega poslovanja pa je v prežetosti in razširjenosti imperativa kakovosti med vsemi zaposlenimi. To pa pomeni, da bomo v UE Trebnje v prihodnje v še večji meri iskali notranje priložnosti in resurse za razvoj kakovosti, ki jih prepoznamo v konceptu učeče se organizacije - s ciljnim izobraževanjem in v razvoju socialnega kapitala organizacije.

Lasten razvoj kakovosti pa predpostavlja tudi omreženje partnerstva tudi z ostalimi organizacijami v lokalnem prostoru, ki morajo biti pri svojem delu prav tako zavezane in odgovorne po kriterijih sodobnega in na stranke osredotočenega poslovanja. Kakovost je samo celovita in svoje izkušnje želimo deliti z drugimi, da bomo skupaj boljši in kvalitetnejši za delo s strankami.

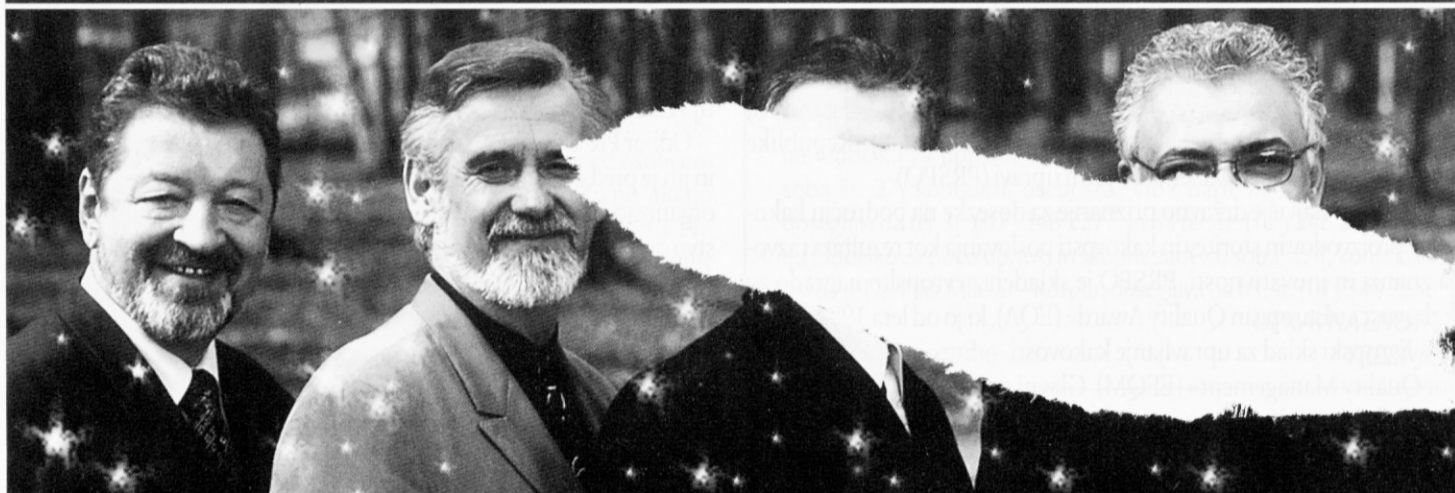

BOŽIČNO-NOVOLETNI KONCERT PIHALNI ORKESTER SV. RUPERTA

v petek, 29. decembra 2006, ob 18. uri,
v telovadnici OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert.

Vstopnina 1000 SIT

Prisrčno vabljeni, KUD Pihalni orkester sv. Ruperta

BOŽIČNO-NOVOLETNI KONCERT NEW SWING QUARTET

CERKEV SV. RUPERTA V ŠENTRUPERTU
SOBOTA, 30. DECEMBRA 2006, OB 20.30. URI

ŠentRUPERT

GLASILO KRAJEVNE SKUPNOSTI in OBČINE ŠENTRUPERT - LETO: VIII. /1 • december 2006 • USTANOVITELJICA: KRAJEVNA SKUPNOST ŠENTRUPERT -
zanjo: Tone Rugelj • UREDNIŠKI ODBOR: Rupert Gole, Mateja Ramovž, Polona Rugelj, Mirko Simončič, Jože Zupan • OBLIKOVANJE IN PRELOM: Jože Pavlič •
TISK: Grafika Novo mesto d.o.o. • Glasilo izhaja štirikrat letno. Naklada: 1000 izvodov. • Po zakonu o DDV se za glasilo plačuje 8,5% davek od prometa proizvodov.